

Nr. 41

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

DE JUWELEN VAN PRINS SARI

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

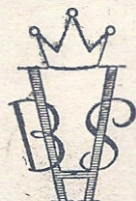
Nadruk verboden

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 - De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 - Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 - Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 - Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 - De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 - De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 - Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 - In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 - Het Huis in de Mist
- Nr. 25 - De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 - Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 - Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 - Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 - De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 - Nacht in San-Remo
- Nr. 31 - De vervloekte Diamant
- Nr. 32 - De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 - De lachende dood
- Nr. 34 - Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 - De Tempel des Doods
- Nr. 36 - Avontuur in Singapore
- Nr. 37 - Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 - De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 - Het einde van de Octopus
- Nr. 40 - De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 - De juwelen van Prins Sari

In voorbereiding:

- Nr. 42 - Templar contra „Templar“

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174 - TEL. 32540 - AMSTERDAM - GIRO 532216

VOOR BELGIË

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - VAN HERSTEENSTR. 5 - TEL. 95895

De Juwelen van Prins Sari

HOOFDSTUK I.

Waarin de reis van een prins en een prinses voor enkele ogenblikken onderbroken wordt en de plannen van twee charmante vrouwen in de war gestuurd worden.

De glimmende Cadillac vloog in pijlsnelle vaart over de kronkelende zeeweg in de richting van Marseille, terwijl de scherpe stralbundels van de beide koplampen zich machtig door de duisternis heen boorden en de langs de weg groeiende palmen en pijnbomen in een helder licht zetten.

Het was een verrukkelijke avond. Millioenen sterren fonkelden aan de donkere hemel, die zich als een enorme koepel hangende hield boven het betoverende landschap van de Franse Riviera. Prikkelende geuren van bloeiende mimosa stegen op om zich te vermengen met de frisse zeelucht, die door een zwoel windje landwaarts werd geblazen. En op de achtergrond het alles overstemmend geluid van de eeuwig aanrollende branding met haar witte schuimkoppen, die het witte zand van de kust streelden.

Die avond was de Indische vorst, Prins Sari, in gezelschap van zijn gemalin, Prinses Sajuda, en zijn particulier-secretaris, Sir Henry Munro, van zijn villa te Cannes vertrokken om zich naar Marseille te begeven teneinde zich met zijn klein gezelschap in te schepen voor een vacantiereis naar Noord-Afrika. De luxe Cadillac van de vorst had de twee honderd kilometer lange zeeweg naar Marseille in ongeveer vier uur afgelegd en nadat La Ciotat gepasseerd was, scheidden hen nog slechts een twintig kilometer van de grote Middellandse Zeehaven.

De Engelse chauffeur, die reeds meer dan vijftien jaren in dienst van de vorst stond, zat zwijsend achter het witte stuur en hield zijn scherpe blikken strak op het wegdek gericht. Een glazen schuifraam scheidde hem van zijn meester, die op de achterbank naast zijn gemalin gezeten was en in gesprek gewikkeld met zijn secretaris, die op een klapstoel voor hem zat.

— Ik had toch liever gezien, dat je ons vanmorgen vroeg had laten vertrekken, Henry, merkte de vorst op.

Prins Sari was een klein, gezet persoon van omstreeks vijf en zestig jaar. Het zilverwitte, zijdeachtige haar lag glad achterovergekamd en stak scherp af tegen het bruine, gerimpelde gezicht. De zwarte ogen keken brutaal de wereld in en waren in staat iemand met één enkele blik te vermorzelen. Hij was gekleed in een lichtgrijs, effen kamgaren costuum, donkerblauw, zijden overhemd zonder das en droeg witte, lederen schoenen, die op het klapstoeltje naast dat van Sir Henry Munro lagen.

Zijn gemalin, Prinses Sajuda, was aanmerkelijk jonger, Hoewel het een algemeen bekend feit was, dat zij reeds vijf en dertig jaar oud was, zag zij er in haar witte linnen jurk zeker niet ouder uit dan zeven à acht en twintig. Zij was bijzonder mooi. Haar matte gelaatskleur paste uitstekend bij het blauwzwarte haar, dat strak achterovergekamd was en in de nek in een kunstzinnig gevlochten wrong uitliep. Ze luisterde zwijsend naar het gesprek, dat haar gemaal voerde met de jonge Engelsman, die sedert het uitbreken van de laatste wereldoorlog in hun dienst was.

Sir Henry Munro was een zeer begaafde persoonlijkheid, die voortgekomen was uit één van de beste families van het Britse Rijk. Hij was ongehuwd, ongeveer even oud als de prinses, slank en goed gebouwd, terwijl zijn glimlach iedere eventuele tegenstander onmiddellijk zou kunnen ontwapenen.

— Waarom, Hoogheid? vroeg hij met een zachte, klankvolle stem, die de prinses als muziek in de oren klonk.

— Omdat we nu tegen middernacht in Marseille aankomen en praktisch gesproken verplicht zijn onmiddellijk aan boord te gaan. Om hoe laat vertrekt de „Port d'Oran”?

— Om vier uur in de ochtend, Hoogheid, antwoordde de secretaris. Wij kunnen ons aan boord onmiddellijk te ruste begeven. Had U er de voorkeur aan gegeven de nacht in een hotel door te brengen?

Prins Sari gaf niet onmiddellijk antwoord. Hij keek door het raampje naar het voorbij-

schietende landschap, dat zich als één geweldige schaduw tegen de hemel aftekende,

— Och, ik weet het eigenlijk niet, zei hij dan. Wanneer we om een uur of twee vanmiddag in Marseille waren aangekomen, hadden we ons tijdig te ruste kunnen begeven. Maar dan hadden we om minstens drie uur op gemeeten om tijdig voor het vertrek aan boord te zijn. Neen, Henry, misschien is het zó toch wel het beste.

— Dank U, Hoogheid, zei de Engelsman eenvoudig.

Het bleef enige tijd stil in de wagen. Slechts het zachte zoemen van de sterke motor was te horen en de zuiging van de wind langs de raampjes.

— Denk je dat onze bagage reeds aan boord is, Henry? vroeg de prins dan weer nadat hij een sigaret had opgestoken.

— Zeker, Hoogheid. Het reisbureau heeft voor het transport gezorgd. Het belast zich tevens met de douane-formaliteiten.

Prinses Sajuda boog zich naar voren en schoof het raampje, dat het gezelschap van de chauffeur scheidde, opzij.

— Hoe lang is het nog rijden, Peter? vroeg de jonge, charmante vorstin.

Peter wendde het hoofd iets naar rechts en zei:

— Ongeveer tien minuten, Hoogheid. We zijn La Ciotat reeds gepasseerd en binnen enkele minuten zullen we de lichten van Marseille reeds kunnen zien.

— Rijdt dan maar regelrecht naar de kade door, Peter.

— Uitstekend, Hoogheid.

Prinses Sajuda schoof het raampje weer dicht en haalde een gouden koker uit haar tasje, waaruit ze met zorg een sigaret koos, die ze aanstak.

— Word je moe, Sajuda? vroeg Prins Sari aan zijn gemalin.

Zij wierp de man naast haar een lieflijke glimlach toe en schudde even het hoofd.

— Neen, Sari, ik verveel me alleen een beetje. Maar, we zijn er gelukkig zo. Nog een minuut of tien, zei Peter.

Plotseling viel een scherpe lichtstraal de wagen binnen. Vanuit tegengestelde richting kwam een auto aan, waarvan de bestuurder het niet nodig achtte de lichten te dempen. De tegenligger kwam met grote snelheid naderbij en Peter, die door het felle licht enigszins verblind werd, minderde vaart teneinde eventuele ongelukken te voorkomen. En tegelijkertijd minderde ook de tegemoetkomende auto snel-

heid. Prins Sari en Sir Henry Munro bogen zich iets naar voren en zagen hoe de tegenligger draaide en dwars over de weg ging staan.

Sir Henry schoof de tussenruit open en zei tot de chauffeur:

— Wat kan dat te betekenen hebben, Peter?

Peter haalde de schouders op en drukte de rempedaal in, waardoor de limousine een meter of vijf voor de barricaderende wagen bleef staan.

— Het schijnt, dat men ons de weg wil versperren, Sir Henry, antwoordde de chauffeur. Ik zal wel eens gaan zien wat er gaande is.

Hij opende het portier, stapte uit en liep in de richting van de auto, die dwars over de weg stond. Tegelijkertijd werden van deze auto alle vier de deuren geopend en stapten vier mannen naar buiten. Ze waren gekleed in lange, zwarte of donkerblauwe regenjassen en hadden de donkere hoeden diep over de ogen getrokken.

Een van de vier ging voorop. Hij hield een klein pistool in zijn linker hand geklemd, dat dreigend op Peter gericht werd. De andere drie mannen volgden, de handen in de zakken van hun jassen.

— Ga terug naar de wagen, beval de voorman.

Peter was geschrokken en aarzelde geen ogenblik om te gehoorzamen. Hij draaide zich om en nam weer plaats achter het stuur van de Cadillac. Inmiddels hadden de vier mannen de limousine bereikt, die zij snel omsingelden. Elk van hen nam plaats bij één der portieren. De voorman opende de achterdeur, stak zijn pistool naar binnen en keek de Indische vorst met strenge blik aan:

— Het spijt me, dat ik Uw reis even moet onderbreken, Hoogheid, sprak hij.

— Wie bent U en wat wenst U? vroeg Prins Sari verstoord.

— Uw juwelen, Hoogheid, luidde het eenvoudige antwoord.

— Mijn.... mijn.... juwelen? riep de vorst woedend uit. Maar.... maar.... U bent....

— Wat ik ben doet er minder toe, Hoogheid, viel de voorman hem in de rede. Ik verlang Uw juwelen en wel onmiddellijk. Anders zal ik genoodzaakt zijn ze zelf te pakken en U minder hoffelijk te behandelen.

— Maar...., begon Sir Henry Munro nu.

— Niets te maken, jongmens, snoerde de voorman ook hem de mond. Bemoei je met je eigen zaken. Ik ben in gesprek met Prins Sari.

Kom, Hoogheid, waar zijn ze? Opschieten, want we hebben niet veel tijd.

Maar dat is toch ongehoord, riep Prins Sari nog steeds woedend uit. U bent een misdadiger... een dief... een struikrover...

— Uw juwelen, Hoogheid. Ik zeg het U voor de laatste keer.

Zijn vinger spande zich om de trekker van het kleine pistool en hij keek de vorst door-dringend en boosaardig aan. Prinses Sajuda had zich geheel in het hoekje van de wagen teruggetrokken en durfde de man nauwelijks aanzien. Prins Sari's hand zakte onder de bank weg en kwam even later met een klein, varkenslederen koffertje weer te voorschijn. Nog voordat hij het de misdadiger had kunnen overhandigen had deze het reeds te pakken. Een trek van voldoening gleed over het overschaduwde gezicht en op beminnelijke toon zei hij:

— Ik ben U zeer erkentelijk, Hoogheid. Vergun mij, dat ik mij met mijn gevolg thans terug-trek en U in staat stel Uw reis te vervolgen. Goeden avond, Hoogheid, ik wens U een prettige vakantie....

Hij maakte een diepe buiging, sloeg met een harde klap het portier dicht en gaf zijn mannen een teken hem te volgen.

Een paar seconden later hadden zij weer in hun auto plaats genomen. De wagen werd gedraaid en schoot dan als een afgeschoten projectiel weg in de richting van Marseille.

— Vooruit, Peter, riep Sir Henry Munro, die tijdens de beroving zijn kalmte had weten te bewaren. Geef vol gas en probeer ze in te halen. We moeten ze volgen om te weten te komen waar ze heen gaan.

Peter gehoorzaamde en de limousine schoot als een pijl uit een boog over de zeeweg naar voren om de achtervolging in te zetten. In de verte zag men het rode achterlichtje van de zich snel verwijderende wagen....

- 0 -

Op het moment, waarop de „Port d'Oran" zee koos voer een sneeuwwit motorjacht de haven van Marseille binnen, om een half uur later ligging te kiezen langs één van de steigers van de particuliere jachthaven.

Het was omstreeks vijf uur in de ochtend, toen de touwen van de „MAJORCH" om de meerpalen gelegd werden en het luxe jacht rustig op de golfjes van de haven bleef deinen.

De opvarenden waren getuige geweest van het schitterende aanzicht, dat het binnenkomen in de haven van Marseille biedt. Ondanks het

vroege ochtenduur waren John Templar, de gevreesde internationale gentleman-avonturier, en diens gezelschap reeds aan dek, waar thans door de trouwe James het ontbijt geserveerd werd.

— Het belooft een warme dag te worden, was Charles Houston van mening.

— Daar kon je wel eens gelijk in hebben, Charley, viel Ophelia, zijn jonge echtgenote hem bij. Ik hoop daarom maar, dat we niet te lang in Marseille behoeven te blijven rondhangen, want ik voel er veel meer voor om regelrecht naar Cannes of Antibes door te varen.

— Dat kan nu eenmaal niet, Ophelia, antwoordde John Templar, terwijl hij een slok van zijn thee nam. Je weet, dat ik enkele zaken in de stad heb af te doen. Vermoedelijk zullen we morgen in de middag kunnen vertrekken.

— Wij zouden wat kunnen winkelen, stelde Maryse, de intieme vriendin van de avonturier, aan Ophelia voor. Ik ben eerlijk gezegd blij, eindelijk weer eens de bodem van mijn vaderland onder de voeten te hebben. Het is lang geleden, dat ik in Frankrijk was en het weerzien doet me goed.

— All right, Maryse, vond Ophelia. Wij gaan straks aan wal om wat te winkelen. Misschien zullen de heren wel zo goed willen zijn wat kleingeld voor ons achter te laten. Je kunt nooit weten hoe we nog eens tegen een goedkoop jurkje olopen.

— Veel geld heb ik niet aan boord, merkte John op. Maar ik zal jullie samen vijftig duizend francs geven. Is dat voldoende?

— Vijftig? vroeg Ophelia. Och, ja, dat denk ik wel, hè, Maryse?

— Dat ligt er aan wat je kopen wilt, antwoordde de jonge Française. Vijftig duizend francs kan een hoop geld zijn, maar je kunt er ook dik aan te kort komen.

— Wij komen er wel mee uit, Maryse. In feite heb ik niets nodig, behalve wat parfum. Maar dat kunnen we misschien nog beter in Nice kopen, dacht je ook niet?

— Het zal in Marseille wel goedkoper zijn, was Maryse van mening.

— Zeg, doen jullie me een plezier, en besteden jullie niet de hele dag met uit te vinden waar je het goedkoopst terecht kunt.

John Templar gaf zijn vriend bij deze woorden een knipogje en besteedde dan zijn aandacht weer aan het ontbijt.

Jullie doen er het beste aan om met ons aan wal te gaan. Charles en ik verlaten het jacht tegen een uur of half negen omdat we om ne-

gen uur bij de bank willen zijn. We zetten jullie dan wel op één van de boulevards af. Als je winkelen wilt heb je voor vandaag aan de Canebière genoeg. Bovendien loopt die tot aan de haven, zodat je niet ver uit de buurt hoeft te gaan.

En op klokslag half negen verlieten John Templar, Maryse, Charles en Ophelia de „MAJORCH” om zich stadwaarts te begeven.

John en Charles begaven zich regelrecht naar de bank om een aantal reis-chèques te verzilveren, deden nog enkele belangrijke zaken af en begaven zich tegen elf uur naar café „Noailles” op de Canebière, waar zij de dames zouden ontmoeten om een apéritif te drinken.

Maar bij hun aankomst in het café bleken de dames nog te schitteren door afwezigheid en John begon zonder veel belangstelling een Franse krant te lezen, die hij op straat had gekocht. Na enkele ogenblikken stootte hij zijn vriend aan en zei:

— Zeg, Charley, vannacht hebben ze hier in de omgeving eventjes een slag geslagen waar je van op zult kijken. Kerel, het water komt me in de mond als ik er aan denk.

— Wat dan? vroeg Charley matig geïnteresseerd.

— Je hebt toch wel gehoord van Prins Sari en Prinses Sajuda, die ongeveer drie kwart van het jaar aan de Riviera doorbrengen? Welnu, gisteravond vertrok het gezelschap met een Cadillac op weg naar Marseille. Ze wonen in Cannes moet je weten. Even voorbij La Ciotat, onder de rook van Marseille, werd de wagen tot stilstand gebracht door een viertal boeven, die de juwelen van de vorst opeisten. Prins Sari zag geen kans er aan te ontkomen en overhandigde de bendeleider een klein koffertje, waarin juwelen zaten voor een waarde van ruim één millioen dollar. Nou, wat zeg je daarvan?

— Een millioen dollar? vroeg Charley, die eerst nu blijk gaf van enige belangstelling.

— Eén millioen dollar, Charley, herhaalde John Templar. Een millioen dollar reden doodleuk in een varkensleren koffertje op vier luxe wielen van Cannes naar Marseille totdat er vier mannen ongunstig intervenueerden. Prins Sari heeft nog getracht de achtervolging in te zetten, doch hij kon de mannen niet inhalen. In de voorsteden van Marseille raakte hij hen uit het oog. Nu, wat denk je er van?

— Wat zou ik er van moeten denken? Wil jij soms proberen ze terug te krijgen?

— Waarom niet? We zwalken nu reeds drie

maanden over alle zeeën der aarde zonder ook maar één opwindend avontuurtje meegemaakt te hebben. Een kleine sensatie zou — geloof ik — een welkome afwisseling brengen in ons eentonig bestaan van de laatste maanden, vind je ook niet?

— Heeft Prins Sari een beloning uitgelooft? wilde Charles weten.

— Er staat niets van in de krant. Maar het wil me voorkomen, dat het hem zeker wel honderd duizend dollar waard zal zijn om de stenen terug te krijgen. En als hij het niet uit wil loven doet de verzekeringsmaatschappij het wel.

— Luister eens, beste John, ik heb er zo'n voor gevoel van, dat de vrouwen er niets maar dan ook niets voor zullen voelen om bij dit prachtige weer in een opwindend avontuur te worden betrokken. Ze zijn alle twee dol gelukkig, dat we eindelijk na al die zwalktochten de Riviera hebben bereikt en ik ben er van overtuigd, dat zij niets liever doen dan onmiddellijk vertrekken naar Nice of Antibes.

John Templar haalde onverschillig de schouders op en maakte met zijn hoofd een beweging naar de ingang.

— Wel, we zullen het ze vragen. Daar komen ze juist aan.

Maryse en Ophelia, zwaar beladen met pakjes van allerlei formaat, kwamen het café „Noailles” binnen en namen vermoeid plaats op de stoelen rond het tafeltje, waaraan beide mannen waren gezeten.

— Uitgewinkeld? vroeg John.

— Pfff, wat een warmte, zuchtte Ophelia. Bestel eens gauw iets koels voor me. Ik ver smacht letterlijk van de dorst.

Templar gaf de kellner een bestelling op en wendde zich dan weer tot de beide vrouwen.

— En, hebben jullie nog wat over van de vijftig duizend francs?

Ophelia wierp Maryse een blik van verstandhouding toe en antwoordde dan:

— Je doet waarachtig of je ons een millioen hebt mee gegeven, John. Kom, stel je niet zo aan. Wat is nu vijftig duizend francs wanneer je even gaat winkelen.

Ditmaal was het John, die zijn vriend een blik toewierp.

— Och, het geeft ook niet, zei hij dan gemoe delijk. Ik ben blij, dat jullie ze opgemaakt hebben, want ik sta op het punt om honderd duizend dollar te verdienen.

— Honderd duizend dollar? herhaalde Ophelia ongelovig. Op een eerlijke manier?

Templar knikte, terwijl zijn mond zich plooi-

de tot een brede, doch niettemin geheimzinnige glimlach.

— Zeker, mijn lieve Ophelia, honderd duizend dollar ga ik verdienen en nog wel op een eerlijke manier. Hier, laat Maryse je dit artikelje maar eens in het Engels vertalen.

Hij reikte zijn vriendin de krant en binnen vijf minuten had de Française haar metgezellin het relaas van de diefstal der juwelen in geuren en kleuren verhaald.

— Bedoel je, dat je van plan bent die juwelen terug te vinden? vroeg Ophelia.

Templar knikte en nam een slok van zijn apéritif.

— Waarom niet? Eén moet er toch zijn, die de beloning in de wacht sleept.

— Maar er staat helemaal niets in van een beloning, merkte Maryse op.

— Dat hoeft ook niet, vond Templar. Het is logisch, dat bij een dergelijke diefstal een beloning wordt uitgelooft van ten minste tien procent van de waarde van het gestolen goed. Wanneer prins Sari het niet doet, zal de verzekeringsmaatschappij het wel doen. En zo niet, dan houd ik de juwelen voor mezelf.

— En wat had je gedacht van onze vacantie aan de Riviéra? wilde Ophelia weten.

Templar haalde andermaal de schouders op en keek even naar Charles.

— Wat denk je er zelf van? vroeg hij.

— Wat ik er van denk? Neen, maar, dat is een mooie vraag. Ik dacht dat we hadden afgesproken dat we een week of vier in Nice of Antibes zouden blijven. En nu kom jij plotseling met een voorstel om de gestolen juwelen van de één of andere prins terug te vinden.

— Pardon, Ophelia, zei Templar, ik meen me niet te kunnen herinneren, dat ik gevraagd heb of jullie mij behulpzaam zouden willen zijn.

— Bedoel je daarmee, dat je ons eenvoudig wegstuurt?

Templar slaakte een zucht en ledigde zijn glas.

— Ik bedoel niets anders, lieve Ophelia, dan dat ik van plan ben de juwelen van prins Sari terug te vinden. Hoe ik dat doe kan me niet schelen. En of jullie me willen helpen of niet laat me siberisch. Maar ik wil aan dit zaakje honderd duizend dollar verdienen. En er is niemand in de hele wereld, die me van mijn voornemen af kan brengen. Voilà.

Er viel een plotselinge stilte, die verscheidene ogenblikken duurde. Toen vervolgde Templar:

— Ik zal mijn bagage van boord halen en mijn

intrek nemen in het Hotel Splendid op de Boulevard d'Athènes.

— Dan doe ik met je mee, John, zei Charles, terwijl hij even een snelle blik in de richting van zijn vrouw wierp.

— Wel ja, repliceerde Ophelia, je doet maar net alsof je vrijgezel bent, hoor, Charley. Maar als je nu denkt, dat je zo eenvoudig van me afkomt, dan sla je de plank toch glad mis. Als jij naar Hotel Splendid gaat dan ga ik mee, en ik zou Maryse willen adviseren hetzelfde te doen.

— Dus, onderbrak Templar haar woordenstroom, gaan we met ons vieren naar Hotel Splendid. Waarom hebben we daar nu eerst ruzie over moeten maken? Uiteindelijk is gebleken, dat mijn voorstel toch geaccepteerd wordt. We zullen James voor alle zekerheid met de bemanning aan boord van het jacht laten.

— Denk je dat prins Sari in Marseille verblijf houdt? vroeg Charles plotseling.

Templar knikte bevestigend en stak een sigaret op.

— Zeker. Het ligt voor de hand, dat prins Sari van zijn vacantiereisje heeft afgezien nu men hem van zijn juwelen heeft beroofd. Bovendien zal hij druk in de weer zijn met de plaatselijke recherche en ik ben er zelfs van overtuigd, dat het niet lang zal duren voordat de Sûreté Nationale er zich mee zal gaan bemoeien. Het prestige van Frankrijk staat in deze aangelegenheid op het spel.

— Dus is prins Sari wel verplicht voorlopig in Marseille te blijven, stelde Maryse vast.

— Vanzelfsprekend, antwoordde John. Hij kan zich niet permitteren er tussen uit te knippen terwijl een leger van speurhonden bezig is zijn juwelen op te sporen.

— Maar wie zegt jou, dat die juwelen niet reeds lang het land hebben verlaten? zei Ophelia. Dacht je dat die boeven zouden proberen ze in Frankrijk te verkopen?

— Dat denk ik helemaal niet, antwoordde Templar. Ik ben er zo goed als zeker van, dat ze Frankrijk nog niet hebben verlaten. Nu ik er over nadenk valt het me op, dat er in de haven een stevige politie-bewaking aanwezig was. Op het moment, dat wij van boord gingen, schonk ik er geen aandacht aan, omdat we nog niet wisten wat er gebeurd was. Maar je kunt er van overtuigd zijn, dat iedere uitgang van Marseille streng bewaakt wordt. Bovendien is de kans heel groot, dat de dieven de stenen uit de zettingen zullen halen en ze desnoods kloven teneinde ze onherkenbaar te maken. Ik

stel voor, dat we nu naar boord terugkeren om onze bagage te pakken en onze intrek te nemen in Hotel Splendid. Ik beloof jullie plechtig, dat we onmiddellijk naar de Riviéra varen zodra deze aangelegenheid achter de rug is.

— Tenzij er weer een nieuwe spaak in het wiel wordt gestoken, merkte Ophelia sarcastisch op. Je kunt bij jou nooit weten waar je je aan te houden hebt. Het ene ogenblik is het wit, het volgende zwart. Maar, enfin, ik heb me er inmiddels op ingesteld en zal er op de duur wel aan wennen, denk ik.

— Alles went, Ophelia....

— Ja, hangen ook. Zeg, denk jij eigenlijk, dat het Fransen geweest zijn, die deze roofoverval hebben gepleegd? Het doet me allemaal een beetje aan Chicago denken, vind je ook niet?

— Neen, dat kan ik niet zeggen. Chicago heeft inderdaad de reputatie een stad te zijn waar men zijn leven geen moment van de dag zeker is en waar dergelijke roofovervallen schering en inslag zijn. Maar persoonlijk geloof ik, dat het hier geen Amerikanen geweest zijn, die deze overval gepleegd hebben.

— Fransen dus?

— Ja, waarom niet. In Frankrijk vinden de laatste tijd herhaaldelijk dergelijke roofovervallen plaats. Er hebben zich hier na de oorlog hele organisaties gevormd, die voorzien zijn van geblindeerde auto's met mitrailleurs en snelvuurkanonnen.

— Maar in het krantenartikel wordt helemaal niet gesproken over een geblindeerde wagen, niet waar, Maryse?

— Neen, het spreekt van een donkere wagen en vier mannen, waarvan er één de beschikking had over een klein pistool waarmee hij het illustere gezelschap in bedwang hield.

— Hetgeen helemaal niet wil zeggen, dat hun wagen niet geblindeerd was en dat er zich geen mitrailleurs in bevonden, meende Templar. Ze hebben er in het onderhavige geval alleen geen gebruik van behoeven te maken. Dat is het verschil.

— Ik vind het anders vrij onvoorzichtig om met juwelen ter waarde van één miljoen dollar op reis te gaan in een Cadillac, die niet eens door een escorte van privé-detectives gevolgd wordt, vond Ophelia.

— Een dergelijke strategie zou alleen maar de aandacht trekken. Daarom geloof ik ook, dat de dieven uitstekend op de hoogte waren van de handelingen van de prins en diens gezelschap en precies wisten wat er zich in de wagen bevond. Zij hebben hun overval onder de rook

van Marseille uitgevoerd teneinde onmiddellijk in de stad te kunnen verdwijnen, waardoor een eventuele achtervolging zonder succes zou blijven. Dat was werkelijk heel goed bezien. We doen er echter beter aan ons niet al te zeer te verdiepen in alle mogelijke eventualiteiten, maar ons tot de naakte werkelijkheid te bepalen. Zodra wij onze appartementen in het Hotel Splendid betrokken hebben, zal ik mij nauwkeurig van de zaak op de hoogte stellen.

— Hoe wil je dat doen? vroeg Charles.

— In mijn hoedanigheid van John Templar, wiens naam de hele stad op haar grondvesten zal doen trillen.

Hij lachte om deze grap en wenkte de kellner, die hij enkele bankbiljetten in de hand duwde. Daarna stond hij op, gaf zijn vrienden een wenk hem te volgen en gezamenlijk verlieten zij café „NOAILLES” om terug te keren naar de „Majorch”.

HOOFDSTUK II.

Waarin een Franse inspecteur van politie vergeefse pogingen onderneemt om uit een fauteuil overeind te komen en John Templar zijn oren uitspoelt.

In de luxe suite van het Splendid Hotel aan de Boulevard d'Athènes, hetzelfde hotel waar ook John Templar en diens vrienden hun intrek hadden genomen, zaten prins Sari en diens gezelschap tegenover inspecteur Delary van de Franse Recherche.

Inspecteur Delary was een kort dik kereltje van omstreeks vijf en vijftig jaar met gitzwarte haren en kleine, fonkelende oogjes, die scherp de wereld in keken. Zijn goedkoop confectiepakje hing als een lege aardappelzak rond zijn corpulente gestalte en de neuzen van zijn zwarte, ongepoetste schoenen staken brutaal omhoog. Hij zat in een diepe, lederen fauteuil, waaruit hij niet gemakkelijk omhoog zou kunnen komen, en speelde enigszins zenuwachtig met zijn vette gleufhoed.

— Ik mag wel veronderstellen, Hoogheid, zei hij op gedempte toon, alsof hij bang was de deftige stilte van het vertrek geweld aan te doen, dat U er geen idee van hebt wie voor deze roofoverval verantwoordelijk gesteld kan worden, niet waar?

Prins Sari, die naast zijn gemalin op een bank zat en kalm een sigaret rookte, die in een gouden pijpje gevat was, schudde resoluut het hoofd.

— Niet het minste idee, antwoordde hij in correct Frans. Volgens mij zijn het een stelletje beruchte misdadigers, die zich nauwkeurig op de hoogte hebben gesteld van mijn doen en laten en gewoonten. Zij hebben ontegenzeggelijk geweten, dat ik voor meer dan een miljoen dollar aan juwelen bij mij in de wagen had toen ik Cannes verliet. Maar wie zij zijn zou ik niet kunnen zeggen. Het ligt ook meer op Uw weg om daar achter te komen, zou ik zeggen.

— Inderdaad, gaf de inspecteur de Indische vorst gelijk. Ik zal ook mijn uiterste best doen Uw juwelen te achterhalen en de dieven in te rekenen. Alle toegangswegen naar Marseille worden streng bewaakt en ik geef ze niet veel kans om ongemerkt de stad te verlaten.

— Aangenomen, dat ze nog in de stad zijn, zei prins Sari.

— Dat geloof ik wel, Hoogheid, was de inspecteur van mening. Zij zullen ongetwijfeld proberen Marseille via de zeezijde te verlaten. Misschien houden ze zich een maand of langer rustig totdat de strenge politie-contrôle wordt opgeheven om daarna ongehinderd de aftocht te kunnen blazen.

— Maar U moet die contrôle niet opheffen alvorens de dieven te hebben gearresteerd, vond de vorst, die zich om de opmerking van de inspecteur enigszins had opgewonden.

— Maar, Sari, mengde zijn charmante gemalin zich thans in het gesprek, je kunt toch onmogelijk verlangen, dat de politie die contrôle jarenlang zou doorvoeren indien onze juwelen niet eerder worden achterhaald.

Inspecteur Delary lachte een beetje verlegen en knikte instemmend tegen prinses Sajuda.

— Neen, zei hij, dat zou een beetje te veel gevergd zijn van ons politiecorps. Ik kan U echter de plechtige verzekering geven, Hoogheden, dat wij van onze kant alles in het werk zullen stellen om Uw kostbaarheden te achterhalen en de onverlaten te arresteren. U moet ons daartoe echter even de tijd gunnen, want ik voorzie ontzettend veel moeilijkheden alvorens ons doel te hebben bereikt. Eh... zou het niet raadzaam zijn, Hoogheid, als ik zo vrij mag zijn op te merken, om... eh... een beloning of zoiets uit te loven.

Prins Sari wisselde even een blik met zijn secretaris, Sir Henry Munro, die nauwelijks merkbaar instemmend knikte.

— Ja... eh... dat kon ik wel doen. Wat voor een beloning had U gedacht?

— Tja, dat moet U uiteraard zelf vaststellen, Hoogheid, meende inspecteur Delary, maar het is usance om ongeveer tien procent van de waarde van het gestolen goed uit te loven.

— Dat zou dus een slordige honderd duizend dollar betekenen? riep prins Sari opgewonden uit, en andermaal keek hij zijn secretaris een ogenblik aan. Deze kuchte even, schoof even op zijn stoel heen en weer en zei:

— Het lijkt mij toe, dat een dergelijke beloning belachelijk is, inspecteur. Bovendien ben ik van mening, dat de verzekeringsmaatschappij er minstens evenveel belang bij heeft om de juwelen te doen vinden, zodat wij van onze kant met een aanzienlijk kleinere beloning zouden kunnen volstaan. Wat had U gedacht van tien duizend dollar? En deelt de politie ook in die beloning mee, indien zij er in slaagt de juwelen terug te brengen?

— Eh... ja... vanzelfsprekend, monsieur, antwoordde de inspecteur.

— Maar... maar... dat is toch absurd, vond de prins. Jullie politiemensen worden toch betaald om gestolen goederen op te speuren. Waarom moeten jullie dan nog eens extraatjes ontvangen?

Inspecteur Delary wist niet goed wat te zeggen en keek even naar het vette lint van zijn gleufhoed. Dan zei hij:

— Ja, het is ook mogelijk, dat een buitenstaander een aanwijzing geeft, die leidt tot de terugbrenging der juwelen. Een beloning is veelal een stimulans, begrijpt U. De mogelijkheid is zelfs niet uitgesloten, dat één van de dieven de rest verraadt om de beloning in de wacht te slepen. Daarom stelde ik ook tien procent voor.

— Nou, ja, vond de prins, dat is een kwestie die wij maar eerst met de vertegenwoordiger van onze verzekering moeten bepraten. Voorlopig loof ik niet meer uit dan tien duizend dollar. Ik geef toe, dat de juwelen mij ontzettend veel meer waard zijn dan een miljoen dollar, omdat het een oud familie-bezit is, dat ik voor geen prijs zou willen missen. Maar zo'n krankzinnig hoge beloning kunnen wij altijd nog uitloven.

Plotseling rinkelde de telefoon in de kamer. Sir Henry stond op en begaf zich naar het toestel om te luisteren.

— Ja, daar spreekt U mee, sprak hij in de microfoon.

—

— Een ogenblikje, alstublieft.

Hij legde zijn hand op de microfoon en wend-

de zich tot zijn meester.

— Hoogheid, de portier zegt, dat er een zekere monsieur Antoine Delorme in de hall staat, die Uwe Hoogheid dringend wenst te spreken in verband met de juwelendiefstal. Moet ik hem naar boven laten komen?

Zowel prins Sari en prinses Sajuda alsook inspecteur Delary keken verbaasd naar de jonge Engelsman, die deze woorden gesproken had.

— Een man, die iets te vertellen heeft over de diefstal? riep de vorst uit, terwijl een klodder as van zijn sigaret op het dikke tapijt viel. Maar, natuurlijk moet die man boven komen. Laat hem onmiddellijk binnen.

Sir Henry gaf het bevel van zijn meester aan de portier door en even later trad een gecompliceerd uitzierend mannetje de luxe suite van het Splendid Hotel binnen.

Hij was ongeveer even groot als Sir Henry, doch liep enigszins voorovergebogen als iemand, die zijn hele leven zware arbeid had verricht. Hij was gekleed in een zwarte jas met gestreepte pantalon, die aan de onderkant begon te rafelen, terwijl de revers van het colbert meer groen dan zwart waren. Het jasje hing open en toonde een ietwat te wijd vest, dat versierd werd door een zware, koperen horlogeketting. Boven het witte, stijve overhemd en de groezelige boord met staldeurtjes vertoonde zich een lange nek met een typisch uitzierend hoofd, dat begroeid was door een weelderige haardos, welke een peper en zout kleurige glans had. Hier bovenop stond een stoffig en vet garribaldhoedje, dat één maat te klein was, terwijl in het lint een kaartje van de tram stak.

Onder zijn ene arm droeg hij een stijf opgerolde parapluie, waarvan de baleinen aan de uiteinden even roestig waren als een conserveblikje, dat een jaar lang in weer en wind had gelegen, terwijl hij onder zijn andere arm een versleten, lederen actetas hield geklemd, die ogenschijnlijk niets anders bevatte dan lucht.

De afhangende wangen waren tot kort boven de kaak bedekt met wat men in de volksmond tochtlatjes placht te noemen, terwijl de neus veel weg had van een pruim, die in staat van ontbinding verkeert. Op dit wanproduct preikte een knijpbrilletje met halve glazen, waar een paar half toegeknepen oogjes overheen loerden die de aanwezigen loerend aankeken.

— Mijn naam is Antoine Delorme, sprak hij op een geaffecteerde toon, welke men bij hogere ambtenaren van een ministerie placht aan te treffen.

— Het is voor mij een hoge eer, Hoogheden,

Uw vertrek te mogen betreden. En bij deze woorden maakte hij een buiging, waarbij zijn gehele lichaam in beweging kwam.

Sir Henry bood de bezoeker een stoel aan en nodigde hem uit plaats te nemen.

— Heeft U ons iets te vertellen over de diefstal van mijn juwelen? vroeg de prins, die er de voorkeur aan gaf met de deur in huis te vallen teneinde zo kort mogelijk naar deze potserlijke verschijning te hoeven kijken.

— Indirect ja, luidde het antwoord van de man, die vlijtig zijn brilleglazen zat op te poetsen met een voorwerp, dat in vroeger jaren als zakdoek had kunnen dienst doen. U moest namelijk weten, dat ik vanmorgen in de kranten las, dat Uwe Hoogheid op zeer lugubere wijze beroofd was van een partij juwelen, die in waarde de millioen dollar overschrijden. Dit is toch volkomen juist, niet waar, Hoogheid?

Prins Sari knikte ongeduldig en wierp intussen een blik van ergernis naar de inspecteur, die deed alsof hij er niet was.

— Om kort te gaan, Hoogheid, vervolgde Antoine Delorme, ik ben naar U toegekomen om U mijn diensten aan te bieden aangezien ik als onderdaan van het mooie land, dat U gastvrijheid verschaft, ten zeerste ben aangedaan door deze zeer ongestuvige handeling, waardoor de reputatie van de Franse Republiek ernstig geschaad zou kunnen worden. Ik ben dan ook....

— Ja, ja, monsieur, viel de prins hem in de rede, dat vind ik allemaal prachtig, maar ik dacht, dat U mij iets belangrijks kon vertellen, dat U misschien de één of andere aanwijzing had, die zou kunnen leiden tot het terugvinden van mijn bezittingen.

— Hihih, hinnikte Antoine Delorme, Uwe Hoogheid schertst natuurlijk. Hoe zou ik nu reeds een aanwijzing kunnen geven terwijl ik mij nog niet eens met de zaak heb beziggehouden. Onmiddellijk nadat ik het bericht in de krant had gelezen, heb ik mij voor deze audiëntie gekleed en ben ijlings tot U gekomen om U mijn diensten aan te bieden. Ik ben namelijk bijzonder geschikt voor het opsporen van gestolen goederen.

— U bent dus eigenlijk een soort van privé-detective, die tegen betaling van een krankzinnig hoog honorarium wil doen alsof hij mijn juwelen opspoorde om dan na verloop van tijd te komen vertellen, dat het hem tot zijn grote spijt niet gelukt is.

Prins Sari was er in geslaagd zijn ergernis in deze ene zin tot uitdrukking te brengen en

enigszins triomfantelijk keek hij naar de inspecteur, die zwiingend als een Egyptisch dodengraf voor zich uit zat te staren.

— Zegt U eens wat, inspecteur, drong de prins aan. Heb ik gelijk of niet.

— Inspecteur Delary scheen uit zijn droom wakker te worden en schokte even met zijn lichaam alsof hij door een elektrische stroom getroffen was.

— Eh... ja... wat zal ik U zeggen, Hoogheid. Er zijn heel wat particuliere detectives in Marseille en de meesten van hen ken ik wel, maar ik heb niet het genoegen gehad monsieur Delorme eerder te ontmoeten. Ik wist van zijn bestaan niets af.

Antoine Delorme grinnikte tevreden en streek even met zijn hand langs de bakkebaardjes, die ieder ogenblik langer schenen te worden.

— Ik dank U voor dit compliment, inspecteur, zei hij. U moet namelijk weten, dat ik hier in dit vertrek incognito ben. Ik heet helemaal niet Antoine Delorme en ben ook geen particulier detective, hetgeen niet wegneemt, dat ik toch van plan ben Zijne Hoogheid Prins Sari mijn diensten aan te bieden. Ik ben...

— Maar wie bent U dan in vredesnaam wel, riep prins Sari woedend uit. Weest U alstublieft kort en zakelijk en zit U niet onze kostbare tijd te verknoeien. Wat wilt U en wie bent U?

Antoine Delorme, of hoe hij dan ook mocht heten, begon andermaal zijn bril op te poetsen, trok dan de pijpen van zijn gekreukelde broek ietwat op en antwoordde:

— Ik, Hoogheid? Wie ik ben? Wel, ik ben er van overtuigd, dat mijn ware naam U als engelenzang in de oren zal klinken en inspecteur Delary zal doen sidderen. Volgens mijn pokkenbriefje heet ik namelijk... heet ik namelijk... JOHN TEMPLAR...

De ogen van de gentleman-avonturier gingen onmiddellijk iets wijder open en keken snel de aanwezigen aan.

Prins Sari's onderkaak zakte twee centimeter omlaag, terwijl hij wat meer achteruit op de bank ging zitten. Zijn gemalin scheen een weinig te schrikken, terwijl Sir Henry zich wat meer naar voren boog om de bezoeker van nabij te bezien. Inspecteur Delary zei niets, maar wilde gelijk een roofdier, dat op het punt staat zijn prooi te bespringen, uit zijn zetel omhoogklauteren, doch werd hierin tegengehouden door de krachtige hand van John Templar, die het mannetje snel terugduwde.

— Ja, zei hij dan, ik ben John Templar, die man, die door de politie van vijf werelddelen

gezocht wordt. Het is mij aangenaam kennis met U te maken prins Sari en prinses Sajuda.

— Maar... U... hebt mijn juwelen gestolen, stotterde de prins, terwijl hij vragend naar de inspecteur keek.

Templar lachte.

— Er zal in heel Frankrijk geen enkele rechter zijn, die mij op deze bewering zou veroordelen, Hoogheid, antwoordde hij. Een dergelijke uitspraak moet bewezen worden en aanzien noch U noch iemand anders dit kan, daar ik Uw juwelen nu eenmaal niet gestolen heb, zullen we weer van voren af aan moeten beginnen. Zoals ik U reeds zei ben ik tot U gevloten zodra ik uit de ochtendbladen vernam, dat men U één millioen dollar lichter had gemaakt. En het is mijn vaste voornemen U te helpen door Uw juwelen terug te vinden. Maar aangezien de zon voor niets opgaat en ik belasting moet betalen zou ik met U willen onderhandelen over de beloning, welke U ongetwijfeld zult uitloven.

— Maar... maar..., begon prins Sari.

— Een ogenblikje nog, Hoogheid, hield Templar de vorst tegen. Zoals ik dus reeds zei zal ik Uw juwelen terugbrengen, maar ik verlang een beloning van honderdduizend dollar, welke niet eerder behoeft te worden uitbetaald dan op 't tijdstip waarop ik U de juwelen overhandig. Gaat U hiermede accoord?

Het was inspecteur Delary, die door Templar's overonderend optreden geheel van zijn positionele waardigheid was beroofd, inmiddels te machtig geworden. Hij stooft overeind, kwam op de avonturier toe doch zat in minder dan één seconde weer even diep in zijn fauteuil als voorheen.

— Monsieur Templar, schalde de politiemann, U bent mijn arrestant... Ik verdenk U van de diefstal van de juwelen van Zijne Hoogheid Prins Sari van ... van ... van India. U gaat met mij mee naar het bureau.

— Het spijt me, dat ik Uw plannen in de war moet sturen, inspecteur, antwoordde Templar doodkalm, maar John Templar heeft momenteel geen tijd om U naar het bureau te volgen, aangezien hij belangrijker dingen te doen heeft dan het bewonderen van Franse politiebureaux. Ik wil graag eens een keer met U verder praten — hetzij boven de biljarttafel of achter een glaasje — maar op dit ogenblik is mijn tijd te beperkt. Als U nu rustig wilt blijven zitten, kan ik mijn gesprek met Zijne Hoogheid Prins Sari voortzetten.

— Maar ik wens niet meer met U te praten,

schetterde de Indische vorst. Ik beveel U onmiddellijk mijn appartement te verlaten of ik zal U laten arresteren wegens huisvredebreuk. Gaat U onmiddellijk heen. . . .

— Hoogheid, begon Templar rustig, ik geef U in overweging naar mijn woorden te luisteren aangezien ik oprecht van plan ben Uw juwelen terug te vinden en ze U ter hand te stellen tegen de door mij genoemde beloning. Indien U mij dwingt heen te gaan voordat ik gezegd heb wat ik te zeggen heb, dan kunt U Uw juwelen voor immer vaarwel zeggen, aangezien ik in een dergelijk geval de vrijheid zal nemen ze te behouden.

Prins Sari wisselde een blik van verstandhouding met Sir Henry, wiens gezicht uitdrukingsloos stond, en wiste zich dan met een zijden zakdoek het zweet van het gebruide hoofd.

— Goed, mompelde hij, wat hebt U mij te zeggen?

— Zo mag ik het horen, Hoogheid, antwoordde Templar met een blik van tevredenheid in zijn ogen. U blijkt tenminste meer verstand te hebben dan die politiehond daar. Kunt U mij geven duidelijker signalement opgeven van de dieven dan dat wat in de kranten vermeld stond?

— Neen, antwoordde prins Sari kort. Ik kan U niet meer vertellen, dan datgene wat er in de bladen vermeld staat. Ik heb dit ook reeds aan inspecteur Delary gezegd.

— Gaat U er mede accoord mij een beloning van honderd duizend dollar uit te betalen indien ik Uw juwelen terug bezorg?

— Ik zal dit punt eerst dienen te bespreken met de vertegenwoordiger van mijn verzekeringsmaatschappij, die vanuit Londen per vliegtuig op weg hierheen is.

— Ik zie niet in waarom U hierover niet alleen zoudt kunnen beslissen.

— Omdat ik er de voorkeur aan geef dat de verzekeringsmaatschappij die beloning uitbetaalt.

— Zijn die juwelen U dan zo weinig waard, dat U er niet eens zelf iets voor over heeft?

— Het gaat er helemaal niet om of ze mij veel of weinig waard zijn, antwoordde prins Sari, maar het betreft hier een zuiver zakelijk principe. Gaat U maar gerust zoeken, U krijgt altijd iets voor Uw moeite indien U slaagt.

— Hoogheid, zei Templar van zijn stoel opstaand, het wil mij voorkomen, dat U nog steeds aan mijn oprechte bedoelingen twijfelt en dat U een te bekrompen blik op de stand van zaken werpt om te kunnen inzien, dat men er iets

voor over moet hebben indien men een verloren goed terug wenst te krijgen. U zit schijnbaar dermate op Uw geld dat U liever één miljoen dollar aan juwelen verliest dan een ander iets te laten verdienen. Maar goed, het zij zoals U het verkiest Hoogheid. Ik geloof, dat wij dit onderhoud dan als beëindigd zullen kunnen beschouwen. Ik heb de eer U te groeten.

Templar maakte een lichte buiging voor de prins en de prinses, negeerde Sir Henry volkomen en wierp de inspecteur een vernietigende blik toe. Dan greep hij de knop van de deur en verliet snel het vertrek.

Doch nauwelijks was de deur achter hem dichtgevallen, of inspecteur Delary vloog overeind.

— Hem achterna, commandeerde hij alsof de vorstelijke bewoners van het Splendid Hotel tot het Marseillaanse politiecorps behoorden.

Hij trok de deur open en rende de gang op. En wonder boven wonder werd hij zowel door prins Sari als Sir Henry op de voet gevolgd.

Maar in de gang van de eerste verdieping was geen sterveling te bekennen. Ook het trappenhuis was volkomen leeg en de lift stond leeg op de parterre verdieping.

Inspecteur Delary behoefde zich evenwel niet te beraden. Hij rende met drie treden tegelijk de trap af en cirkelde als een wervelwind de grote foyer rond, iedere aanwezige scherp opnemend.

— Is die . . . eh . . . die man . . . die Antoine Delorme al weg? vroeg hij in het voorbijgaan aan de portier.

De lijvige deurwacht in generaalsuniform trok zijn borstelige wenkbrouwen op en schudde statig met hoofd en buik, hiermede te kennen gevend, dat Antoine Delorme nog niet weg was.

En hij had nog gelijk ook, want Antoine Delorme was inmiddels al weer John Templar geworden in diens badkamer van het appartement, dat hij gehuurd had op dezelfde etage als die waar de suite van de Indische vorst gelegen was.

Onmiddellijk nadat hij het appartement van prins Sari had verlaten, was hij de gang doorgierend en zijn eigen kamer binnengegaan waar zijn vrienden op hem hadden zitten wachten. En terwijl hij naar de badkamer doorliep had hij zich reeds ontdaan van de talrijke attributen, die hem in Antoine Delorme veranderd hadden. Hij neuriede voldaan terwijl hij voor de spiegel stond en zijn gezicht reinigde van de schmink, die zijn huid had doen verstijven.

— Heb je iets bereikt? vroeg Charles Houston terwijl deze zijn hoofd om de hoek van de deur stak.

Templar schudde het hoofd, terwijl hij de zeep uit zijn oren waste.

— Zo goed als niets, antwoordde de avonturier. Maar, we laten de moed niet zakken, ouwe jongen. Prins Sari is een hoogst onsympathieke figuur, die liever zijn nek breekt dan een cent te verliezen. Je kent dat soort wel. Ze barsten letterlijk in hun geld, maar als het op betalen aankomt ho maar.

— Wilde hij geen beloning uitloven? vroeg Charles verbaasd, terwijl hij zich op een stoel neerliet.

— Neen. Hij gaf er de voorkeur aan dit te laten doen door de verzekeringsmaatschappij. Zuiver zakelijk bekeken heeft hij natuurlijk in zeker opzicht gelijk, omdat iedere verzekeringsmaatschappij liever honderd duizend dollar uitbetaalt dan een miljoen. Begrijp je? Maar het karakteriseert tevens de gehele moraal van Zijne Hoogheid Prins Sari. Het is een ouwe vrek van het zuiverste water. Maar ik bezweer je, dat ik hem te pakken zal nemen. Als hij zijn juwelen terug wil hebben zal hij er meer voor moeten betalen dan honderd duizend dollar, Charley. Neem dat gerust van mij aan.

Charles Houston zat enkele ogenblikken in gedachten naar de monding van de douche te kijken en probeerde vergeefs de gaatjes te tellen. Hij kon de houding van prins Sari niet goed begrijpen.

— Wat is zijn vrouw voor een type? vroeg hij dan plotseling.

— Aha, lachte Templar. Eindelijk de vraag, die ik al lang verwacht had. Ik wist wel, dat vrouwen je interesseren, Charley. Hoe zijn vrouw er uitziet? Schitterend, in één woord. Het is een juweel van een vrouw, wonderschoon en naar mijn schatting even in de dertig.

— Een huwelijk uit berekening dus, concludeerde Charley.

— Dat zou ik niet graag willen beweren. Maar of zij van hem houdt weet ik evenmin. In die kringen zijn huwelijken niet zo zeer belangrijk uit oogpunt van liefde als wel tot instandhouding van de hogere adel. Ik voor mij zou in haar plaats bij voorbeeld de voorkeur gegeven hebben aan een man als Sir Henry Munro.

— Sir Henry Munro? Wie is dat?

— Sir Henry Munro is de particuliere secretaris van Zijne Hoogheid Prins Sari. Hij is een knappe, goed gebouwde vent van in de dertig

met een prettig voorkomen en aangename manieren. Zelfs al nam hij tegenover mij een minder welwillende houding aan. Sir Henry Munro is volgens mij het type voor een vrouw als prinses Sajuda. Maar goed, je weet nooit wat er nog uit voort kan komen. Prins Sari is aanzienlijk ouder dan zijn vrouw, minsten een jaar of dertig, en als hij straks de laan uitgaat neemt Sir Henry misschien zijn plaats in. Je weet nooit hoe een dubbeltje rolt, Charley en helemaal niet in India.

Enkele ogenblikken later keerden de beide mannen naar de salon terug, waar de dames met evenveel spanning als Charley hadden zitten wachten op het relaas van de grote avonturier. Doch ook haar moest Templar teleurstellen, aangezien zijn missie maar weinig succes had gehad.

— En blijf je er nog steeds bij dat je die juwelen wilt terugvinden? vroeg Maryse.

— Waarom niet? Als ik het niet voor prins Sari doe dan toch zeker voor me zelf. Vergeet niet, dat we van plan zijn een maandje naar de Riviera te gaan en dat een dergelijk verblijf in gezelschap van een paar vrouwen met jullie kwaliteiten een aardige hand geld kost. De beloning van prins Sari zal dus een aardige tegemoetkoming zijn in de kosten van onze vakantie.

— Ik vraag me af wanneer John eens een rustig mens zal worden, merkte Ophelia op, terwijl ze een diepe zucht slaakte. Hij is nu toch reeds de vijftig gepasseerd, al moet ik er onmiddellijk eerlijkheidshalve aan toevoegen, dat je hem dat niet aanziet en nog steeds wordt hij aangetrokken door het avontuur. Ik vraag me af of jij wel ooit eens rust in je leven zult gaan kennen.

— Ik dank je van harte voor het welgemeende compliment, lieve Ophelia, antwoordde de avonturier met een beminnelijk glimlachje. Maar ik kan je wel bij voorbaat iedere illusie op dat gebied ontnemen. Zo lang mijn naam John Templar is zal ik geen rust kennen.

— Als er één naar rust verlangt dan ben ik het toch zeker wel, zei Maryse. Ze wierp haar vriend een lange en diepe blik toe en Templar had weinig moeite om te gissen wat er in het hoofdje van die kleine, charmante Française op dat ogenblik omging.

— Maryse toch, berispte Templar haar. Je weet wat jij voor mij betekent, maar je weet eveneens, dat ik nooit buiten de opwindning van het avontuur zou kunnen leven. Een leven in de City van Londen zoals duizenden kantoor-

bedienden dat leiden, zou voor mij niet uit te houden zijn.

— Maar je hoeft toch niet in de stad te wonen, hield Maryse aan.

— Neen, natuurlijk niet. We hebben ook nog ons buiten in Windsor en in Schotland. Maar wat wilde je dat ik daar ging doen? Een hoenderpark oprichten en iedere morgen de eieren naar de markt brengen als een rustig en welgesteld landedelman? Neen, lieve Maryse, dat nooit. En ik ben er van overtuigd, dat jij me ook liever in actie ziet dan op een paar blinkende klompen.

Ze haalde de schouders op en keek voor zich zonder antwoord te geven. Ophelia wist maar al te goed dat John gelijk had gehad, maar ze wilde hem tegenover haar vriendin niet bijvallen.

— En wat gaan we doen, John? vroeg Charles, die inwendig hunkerde naar enige activiteit, doch zo verstandig was zijn gevoelens te betugelen in het bijzijn van zijn jonge echtgenote.

Templar stak rustig een sigaret op en blies een straatje rook naar het crème-kleurige plafond. Inwendig overwoog hij de vraag van zijn vriend en hij moest zich zelf bekennen, dat hij voor het ogenblik het antwoord schuldig moest blijven. Hij kon verschillende dingen doen, doch het ging er nu maar om waarmee te beginnen?

— Wat ik ga doen? vroeg hij nog half afwezig, terwijl zijn blikken door het venster naar buiten dwaalden. Ik denk, dat ik een kijkje ga nemen in de havenwijk, Charley. Als je zin hebt kun je met me meegaan.

— Wat wil je in de havenwijk uitspoken? vroeg Charles verbaasd.

— Ik ben van mening, dat de dieven van prins Sari's juwelen zullen trachten Marseille langs de zeezijde te verlaten. Zij zullen daartoe over een boot moeten beschikken. En waar tik je een boot gemakkelijker op de kop dan in de omgeving van de haven. Er zijn daar honderden Grieken en Algerijnen, die voor een flink bedrag graag een paar zware jongens naar Afrika of Italië willen brengen.

— We gaan dus naar de haven? vroeg Charley hoopvol.

— Ja.

— En wanneer?

— Laten we zeggen vanavond tegen een uur of tien.

HOOFDSTUK III.

Waarin een stevige borrel gedronken wordt en Charles op het punt staat om uit het leven te stappen.

De Rue de Suez is één van die donkere straatjes in de onmiddellijke nabijheid van de haven van Marseille, waar practisch alle benedenverdiepingen der huizen worden ingenomen door cafeetjes en huizen van vermaak van het meest uiteenlopende soort. En het is wel in deze gelegenheden, dat men een uitgebreide keur van buitenlanders ontmoet. Spanjaarden, Marokanen, Senegalezen, Grieken, Arabieren, Italianen, Amerikanen, Engelsen, Hollanders en wat de aarde al meer herbergt.

Wanneer men zo 's avonds tegen een uur of tien door de Rue de Suez drentelt en zijn spiedende blikken links en rechts laat gaan, wordt men getroffen door het summum van perversiteit, dat zich op een dusdanige wijze uitstalt, dat een mens met maar een heel klein beetje moraal en gevoel voor zedelijkheid, onwillekeurig zijn maag voelt omdraaien en lust krijgt tot overgeven.

Niettemin vermaken zich in de huizen in deze straat honderden mannen en vrouwen, die zich willoos overgeven aan de meest uiteenlopende uitpattingen, die het menselijk vernuft in de loop der eeuwen heeft uitgedacht. Jonge meisjes van nog geen twintig jaar staan in uitdagende kledij in de donkere trapportalen, waar kronkelende en stijle trappen omhoogvoeren naar de kunstmatige paradijzen. Zij lonken de voorbijgangers toe met een verleidelijke lach en een blik van hysterica en hebzucht in de koortsachtige ogen.

Op de hoek van een steeg bevond zich een kroeg, die er uiterlijk niet anders uitzag dan de overige etablissementen in de straat. De gordijnen voor het grote, vierkante venster waren zorgvuldig dichtgetrokken teneinde te voorkomen, dat eventuele nieuwsgierige voorbijgangers zich gratis konden verlustigen in de toneeltjes, die zich binnen de vier wanden van de kroeg afspeelden. Op de spiegelruit stond de naam van het kroegje geschilderd: „Au Paradis”, maar naar het lawaai te oordelen, dat door de op een kier staande deur naar buiten golfde, scheen men er eerder in de hel verzeild geraakt te zijn.

Een luid, hysterisch geschreeuw van schelle vrouwenstemmen vermengde zich met een dubbelzinnig gelal van dronken matrozen, die

hopeloze pogingen in het werk stelden om met hun overslaande stemmen boven het heidense lawaai van een schorre gramfoon uit te komen. Er dwarrelde een dikke, bezoedelde dranklucht naar buiten, die een blauw-grijze kleur had aangenomen tengevolge van een vermeniging met de tabaksrook.

Voor een houten tapkast stonden minstens twaalf à dertien kerels. Sommigen droegen zwarte jasjes met strepen, anderen stonden er eenvoudig in gestreepte en geruite truitjes met korte mouwen bij, waardoor hun gespierde armen en borsten respect afdwingend uitkwamen.

Aan de vele tafeltjes zaten paartjes van gezengde nationaliteit en kleur. Het geheel had veel weg van een markt waar geboden en gelaten werd. De man in het bruine colbert-costuum, die de hoed diep over de ogen had getrokken en een ogenblik bij de deur bleef staan om de omgeving in zich op te nemen, werd niet eens door de aanwezigen opgemerkt. Hij stak een sigaret aan en liet deze onverschillig in de rechter hoek van zijn mond hangen en slenterde met de handen in de zakken naar de toonbank. Hij wrong zich een weg door de dronken matrozen heen en legde zijn beide handen op de zinken plaats terwijl hij zijn bovenlichaam naar voren boog.

— Is Palitous er al? vroeg hij de dikke kroegbaas, die juist bezig was de glazen af te drogen.

De dikke waard met de enorme buik en het paar gezicht keek de bezoeker aan vanuit een paar lodderige met bloed doorlopen ogen. Dan maakte hij een beweging met het hoofd en duidde in de richting van een deur, die zich achter in het vertrek bevond.

— Hij zit achter al een kwartier op je te wachten, kerel. Hij heeft danig de pest in.

De man met het bruine colbert knikte tevreden en maakte zich los uit de beweeglijke menigte van dronken mannen. Hij ging de aangeduide deur binnen en sloot deze behoedzaam achter zich.

In het kleine vertrek, dat niet groter was dan drie bij vier meter, zat een onguur uitzierend manspersoon aan een tafel met een glas en een half gevulde fles voor zich. Op zijn zwarte haren stond schuin een lederen pet, die het ene oor geheel bedekte. Hij had een uitgesproken laag voorhoofd, smalle zwarte wenkbrauwen en toegeknepen, geniepige ogen. Het type van een Griek, zoals er duizenden rondhangen in de Middellandse zee-havens.

— Je bent ook niet vroeg, Collin, merkte

de zeebonk op, terwijl hij met een snelle beweging van de tong een bruin, uitgedoofd sigarettenpeukje van de ene mondhoek naar de andere liet verhuizen.

Collin gaf geen antwoord. Hij zette zijn hoed af en ging op een andere stoel naast de tafel zitten. Uit de fles die voor de Griek stond, schonk hij zich een glas in en ledigde het in één teug. Dan smakte hij luid met de tong en zei:

— Beter laat dan nooit.

— Pfff, deed Palitous. Je moet niet denken, dat ik jou nodig heb, Collin. Er zijn in Marseille daarvoor te veel kerels die het land uit willen zonder dat de klabakken er iets van door hebben. Vertel eens, hoe staat de zaak er bij.

Collin knikte tevreden en stak een sigaret op.

— Alles okay, Palitous, antwoordde hij dan. Er kan morgenavond vertrokken worden.

— Waarheen? vroeg de Griek.

— Italië. Je kunt ze ergens in de omgeving van Genua afzetten.

— En hoe staat het met de ping-ping? vroeg de Griek terwijl hij met de vingers een knippende beweging maakte.

— Honderd duizend francs vooruit en de andere honderd bij aankomst in Italië.

— Kom maar hier, nodigde de Griek uit terwijl hij zijn hand ophield.

— Ben je helemaal bezopen? Je dacht zeker dat ik jou zou vertrouwen omdat je zo'n mooie naam hebt. Neen knaap, daar ken ik jou en je landgenoten te goed voor. Je wordt betaald wanneer ze in de boot stappen en je op weg gaat. En eerder krijg je geen sou, begrepen?

— Nou, je hoeft niet zo hoog van de toren te blazen, want klanten zoals jij kan ik er genoeg krijgen. Het lijkt verdorie wel of je me een gunst bewijst. Hoeveel zijn het er eigenlijk?

— Ze zijn met zijn drieën, antwoordde Collin. En je kunt ze vertrouwen... tenminste wat je geld betreft. Zeg me nu hoe laat ze moeten komen en waar.

— Laten ze zorgen om elf uur op de steiger te zijn aan de Promenade de la Corniche, precies tegenover de Rue Victor Maurel. Daar bevindt zich een kleine baai, Anse de la Fausse Monnaie genaamd, waar ik mijn motorboot heb liggen. Maar zorg er voor, dat ze geld bij zich hebben. Ik wil twee honderd duizend francs zien voor ik losgooi. Honderd moet ik er meteen hebben en de andere honderd bij aankomst in Italië. Accoord?

— Accoord, struikrover. Ik knijp er nu tusse-
nuit want ik moet het ze nog laten weten.
Je houdt je kiezen natuurlijk op elkaar, hè?

De Griek vertrok zijn door weer en wind ge-
havende gezicht in een gemene plooi en ant-
woordde:

— Ik zou maar eens in de spiegel kijken,
Collin. Van mij kan je wat.

Collin nam zijn hoed op en verdween door de
deur in het café.

John Templar, die verkleed als matroos naast
Charles voor de tapkast stond, stootte onmerk-
baar zijn vriend aan en duidde op de deur,
waaruit Collin juist te voorschijn was geko-
men. De Fransman baande zich een weg tussen
de tafeltjes door en verliet snel de kroeg om
zich in het nauwe straatje te laten opnemen
door het lawaai van radio's en stemmen.

Toen Templar en diens vriend de kroeg ach-
ter zich hadden gelaten, stootte Charles de
avonturier aan. Hij knikte in de richting van
Collin, die zich ongeveer tien meter voor hun
uit met snelle passen een weg baande door de
drukte en zei:

— Denk je, John, dat die vent er iets mee
te maken heeft?

Templar knikte terwijl zijn scherpe blikken
strak gericht bleven op de man met het bruine
costuum.

— Ja, antwoordde hij. Toen wij aan de tap-
kast stonden kwam hij binnen. Hij vroeg de
kroegbaas of Palitous er al was, waarop de
dikkerd naar de achterkamer knikte.

— En maak je daaruit op, dat die vent iets
te maken heeft met de juwelendiefstal? wilde
Charles weten.

— Inderdaad, Charley. Je moet namelijk we-
ten, dat ik Palitous van naam ken als één van
de meest beruchte smokkelaars van Marseille.
Voor de oorlog smokkelde hij wapens naar het
fascistische Spanje, dat toen nog strijd leverde
met de regeringstroepen. En tijdens de oorlog
smokkelde hij mensen, die het nazi-regime ont-
vluchtten, naar Spanje. Hier schijnt hij goed
mee te hebben verdiend want onmiddellijk na
de oorlog zette hij deze handelingen voort. Tien-
tallen nazi's bracht hij buiten de grenzen van
Frankrijk. Meestentijds werden ze naar Noord-
Spanje gebracht om vandaar hun weg te ver-
volgen naar Portugal en Zuid-Amerika.

— En denk je nu, dat Palitous de man zal
zijn, die straks de dieven van prins Sari's ju-
welen ook buiten Frankrijk zal moeten bren-
gen?

— Ja, inderdaad. Dat vermoeden heb ik ten-
minste. Het is een soort voorgevoel en ik weet
niet waar het op gebaseerd is. Maar we zouden
er goed aan doen de gangen van die meneer
met dat bruine costuum vanavond eens te vol-
gen. Je kunt nooit weten hoe een koe een haas
vangt.

Het gesprek tussen de beide als matrozen
geklede mannen stokte en hun blikken bleven
stevig vastgekleefd aan de man, die zojuist
„Au Paradis" had verlaten na een ontmoeting
te hebben gehad met de Griek Palitous.

Collin baande zich een weg door de nauwe
straatjes tot hij de Promenade de la Corniche
bereikte en deze in Oostelijke richting begon
te volgen. Na geruime tijd bereikte hij een stil-
ler stadsgedeelte, dat aan de ruime baai was
gelegen en waar zich op de achtergrond de rot-
sen van Le Roucas Blanc verhieven.

Templar vroeg zich onwillekeurig af waar de
man heen ging, aangezien hij vermoedde, dat
Collin zich in verbinding zou stellen met de
bendeleider. De avond was gelijk aan alle an-
dere in het Middellandsezee-gebied. Rustig en
zwoel. De lauwe zeewind woei vanuit het zui-
den landwaarts en deed de bomen zachtjes
ruisen, terwijl men vanuit de verte het geraas
van de branding kon vernemen. Als lichtende
ijspegels staken de witte rotseilandjes tegen
de donkere hemel af, het Château d'If, enkele
honderden meters uit de kust, waar, volgens
het verhaal, de Graaf van Monte Christo ge-
vangen zou hebben gezeten, en dat thans een
van de voornaamste toeristencentra van de
Zuidkust was geworden.

Na ongeveer een kwartier te hebben gelopen
sloeg Collin plotseling naar links af. Hij volgde
een stijl pad, dat zich tegen de rotsen op-
slingerde.

— Gaan we hem achterna, John? klonk
zachtjes Charles' stem.

— Vanzelfsprekend, antwoordde de grote
avonturier. Ik vermoed, dat hij een afspraak
heeft met de bendeleider, die zich ergens in de
rotsen schuil houdt, terwijl de man met het
bruine pak verschillende voorbereidingen voor
de vlucht moet treffen. Het zou me ook niets
verwonderen als de gestolen juwelen zich even-
eens daar ergens in de rotsen bevonden.

Templar en Charles waren inmiddels bij het
begin van het rotspad aangekomen en zo voor-
zichtig mogelijk vingen zij de tocht naar bo-
ven aan, zonder enig geluid te maken. Het
viel niet mee, omdat de bodem vol lag met af-
gebrokkelde stukken rotssteen, die bij de min-

ste aanraking omlaag begonnen te rollen, hetgeen een ogenschijnlijk donderend lawaai maakte.

Doch Collin scheen zich nergens om te bekommeren. Zonder om te zien vervolgde hij zijn weg naar boven, terwijl de beide vrienden hem op een afstand van ongeveer vijf en twintig meter volgden.

Plotseling verdween Collin uit het oog, en de vrienden bleven verbaasd staan.

— Heb jij gezien waar hij gebleven is? vroeg John.

Charles schudde het hoofd en veegde zich het zweet van het gezicht.

— Zoëven zag ik hem nog voor ons. Misschien is hij in de één of andere nis verdwenen. Het schijnt, dat het hier stikt van de grotten en spelonken. Lijkt me een ideaal oord voor de „resistance” tijdens de oorlog.

— Denk dat maar niet. De Duitsers hebben die rotsen zorgvuldig uitgekamd. Ze waren heus niet achterlijk. Kom, laten we maar verder klimmen. Er zal zich daar wel ergens een grot bevinden, zoals jij veronderstelt.

Ze klommen moeizaam verder en bereikten na enkele ogenblikken een donkere opening, die in de rotsen door de natuur was uitgehouwen. Het was een donker gat, dat een luguber aanzien had.

Een kort ogenblik bleven ze staan, overlegend wat hen te doen stond.

— Hij is absoluut hierin verdwenen, meende Charles. Zullen we naar binnen gaan?

— All right, maar loop langzaam en maak geen enkel geluid. Want tegen de achtergrond van de ingang vormen we een uitstekend doelwit voor eventuele kogels en ik voel er niets voor om doorzeefd te worden.

Op hun tenen en met bijna ingehouden adem betraden ze de grot en liepen ongeveer tien meter naar binnen. Toen bleef Templar staan en legde zijn hand op de arm van zijn vriend.

— Luister eens aandachtig, Charley, fluisterde hij nauwelijks hoorbaar. Hoor jij niet heel zwak het geluid van voetstappen?

Charles legde zijn geoeffend oor te luister en knikte dan, hetgeen door John niet gezien kon worden.

— Hoor je niets? vroeg hij.

— Ja, antwoordde de jongeman. Ik hoor voetstappen. Dat zal van die vent zijn met het bruine pak aan.

— Ik vind het verduiveld gewaagd om zonder licht verder te lopen. We kennen het terrein niet en ieder ogenblik loop je de kans om in

een put of afgrond te tuimelen.

— Je wilt toch geen licht maken? vroeg Charles verwonderd. Dan zouden we helemaal lelijk in de gaten lopen. Hij doet het ook in het donker, laten we dus zijn voorbeeld maar volgen.

John Templar legde zich bij het voorstel van zijn vriend neer en voorzichtig, voetje voor voetje schuifelden de beide mannen voorwaarts naar het inwendige van de grot. Het was er koud en vochtig en toen Templar's hand in aanraking kwam met de wand, voelde hij hoe er vocht langs droop.

En dan hield hij Charles opnieuw staande, doch Charles had het reeds zelf gehoord.

— Ben jij het, Collin? klonk een mannenstem vanuit de grot.

— Ja, antwoordde de man met 't bruine pak, die Collin scheen te heten. Dan was het weer stil en hoorden zij niets anders dan de voetstappen van Collin.

Templar voelde dat zijn vermoeden juist was. Hij nam zijn vriend bij de hand en trok hem mee de grot in. Na ongeveer nog veertig meter te hebben afgelegd, bleven ze beiden plotseling staan. Niet ver van hun vandaan weerklonken de stemmen van twee mannen, die in een gesprek waren gewikkeld. De vrienden hadden het vanaf het eerste woord kunnen volgen, en terwijl zij bleven luisteren schuifelden zij voorzichtig naderbij. Op een gegeven ogenblik doemde er een vaag lichtschijnsel voor hun op. Het viel vanuit een nis, die in de rotswand was uitgehouwen. Dat was ongetwijfeld het vertrek waar de bendeleider zich schuil hield.

— Ben je geslaagd, Collin? luidde de eerste vraag van de bendeleider.

— Ja, gelukkig wel. Het viel niet mee om Palitous er toe te bewegen U naar Italië te brengen, maar uiteindelijk is hij voor het geld gewicht.

— Wat heb je hem geboden?

— Honderd duizend francs bij vertrek en honderd duizend bij aankomst in Italië.

— Pfffui, floot de bendeleider, dat is een hoop geld, Collin. Wou hij het niet voor minder doen?

— Neen, geen sprake van. Hij scheen er zelfs helemaal niet op gebrand te zijn. Die kerels verdienen schatten geld met hun smokkel in mensen en wapens. En ik heb er zo'n vaag vermoeden van, dat hij ons verdenkt van die juwelendiefstal.

— Wanneer kunnen we vertrekken? wilde de baas weten.

— Morgenavond, antwoordde Collin. Om elf uur moet U op de steiger zijn aan de Promenade de la Corniche, precies tegenover de ingang van de Rue Victor Maurel. Daar bevindt zich een kleine baai, de Anse de la Fausse Monnaie genaamd, waar de motorboot van Palitous gemeerd ligt.

— Zou die motorboot zeewaardig zijn, denk je? Ik voel er namelijk verdomd weinig voor om onderweg te verzuipen.

— Maakt U zich daar maar geen zorgen over, monsieur, antwoordde Collin. Palitous is heus niet gek, hoor. Zijn eigen leven zou toch ook op het spel staan indien de boot zou vergaan.

— Uitstekend, Collin, antwoordde de baas. Dan hebben we geloof ik niets meer te bespreken. Ga maar weg en doe de groeten aan de anderen. Ik zie jullie misschien nog wel eens terug.

— Graag, baas, het was wel niet voor lange tijd, maar we hebben toch prettig met U gewerkt. Ik hoop werkelijk, dat U nog eens terugkomt om een beroep op ons te doen. Nou, dan ga ik maar, tot ziens, baas....

— Au revoir, Collin....

Collin draaide zich om en liep de grot uit, die Templar en Charles tot aan de ingang waren genaderd. Achteraf bezien was dit niet erg handig, want toen Collin naar buiten kwam en de gang insloeg botste hij pardoos tegen de beide vrienden op.

De bendeleider had dit gemerkt en zonder zich ook maar één ogenblik te bedenken gooide hij de petroleumlamp, die op een kist stond te branden tegen de grond, waardoor deze als een nachtkaaers uitdoofde. Onmiddellijk daarop liep hij op de uitgang toe, greep een lichaam, dat tegen hem aan kwam en diende enkele rake kaakslagen toe, waardoor John Templar, wiens kaken het hier betroffen, als een blok tegen de rotswand vloog en half versuft omlaagzakte.

Collin was bezig Charles buiten gevecht te slaan, hetgeen in het donker allerminst meeviel. Verscheidene malen sloegen de vuisten door het luchtruim en vlak daarop voelde hij dan de harde knokkels van de jongeman in zijn gezicht, waardoor het bloed uit zijn neus spatte.

De baas kwam zijn pupil te hulp, doch juist toen deze Charles wilde grijpen struikelde hij over iets, dat het lichaam van Templar bleek te zijn. De avonturier, die slechts een kort ogenblik buiten kennis was geweest als gevolg van de slag, die zijn hoofd tegen de rotswand had gemaakt, kwam door deze aanraking weer bij en zonder zich ook maar één ogenblik

te bedenken greep hij de benen van de man, die dreigde te vallen en trok hem omver. Onmiddellijk wierp hij zich boven op hem, sloeg zijn beide handen als ijzeren klemmen om zijn keel en drukte zijn duimen met kracht op de luchtpijp.

De bendeleider maakte een rochelend geluid, snakte naar adem waardoor het lichaam begon te schokken. Collin en Charles waren nog steeds in een onzichtbaar gevecht gewikkeld, dat voorlopig nog niet beslecht scheen te zijn. Er vielen rake klappen en stompen, men hoorde het gestamp van voeten op de rotsbodem en het snelle hijgen van de ademhalings.

Templar begon zich aan de winnende hand te voelen naar mate de krachten van zijn tegenstander afnamen, en het had zeker geen kwart minuut meer geduurd of de bendeleider had nooit meer een vin kunnen verroeren. Maar juist voordat deze kwart minuut om was vloog een zwaar lichaam tegen dat van Templar, die op zijn knieën boven de naar adem snakkende bendeleider lag. Hij wist niet of het Charles dan wel Collin was, die deze buiteling maakte, doch in ieder geval werd hij hierdoor dusdanig uit zijn evenwicht geslingerd, dat hij genoodzaakt was de keel van de kerel los te laten. Hij rolde zelf ondersteboven, voelde een vijf en zeventig kilo boven op hem neerkomen en begon zelf naar adem te snakken.

— Kom baas, vooruit, hoorde men de stem van Collin.

Het bleek dus, dat het Charles geweest was, die zonder het te weten de bendeleider van een gewisse dood gered had door zijn vriend omver te werpen.

Templar deed alle mogelijke moeite om zich van het lichaam van zijn vriend te ontdoen, doch deze scheen levenloos te zijn en hing zwaar op de borst van de avonturier. Inmiddels had Collin zijn baas overeind geholpen en even later klonken snelle voetstappen, die er op wezen, dat Collin zijn baas had opgenomen en snel het hazenpad koos.

Dit deed Templar in woede ontsteken. Hij greep Charles bij de schouders, schudde hem stevig door elkaar en rolde hem dan op de grond. Dan vloog hij overeind en wilde de achtervolging inzetten toen plotseling een andere gedachte door zijn brein schoot. Hij keerde op zijn schreden terug, schudde Charles, die nog steeds geen teken van leven gaf, nog eens door elkaar en zocht dan tastend zijn weg naar de grot, waar Collin met zijn baas hadden staan praten.

Na enkele ogenblikken gezocht te hebben, vond hij de omgevallen petroleumlamp. Hij plaatste het ding op de kist, streek een lucifer aan en hield het gele vlammetje bij de pit. Langzaam vatte deze vlam en kort daarop werd de grot door een geelachtig schijnsel verlicht.

Templar bekommerde zich niet dadelijk om het welzijn van zijn vriend. Hij liep een paar maal de naakte grond rond en liet zijn blikken zorgvuldig langs de wanden glijden.

Hij zou er een eed op durven doen, dat de juwelen van prins Sari in deze grot verborgen waren en hij had zich voorgenomen niet weg te gaan alvorens ze te hebben gevonden.

Het was duidelijk waarneembaar, dat deze grot door mensenheden was vervaardigd en in vroeger jaren dienst had gedaan als schuilplaats voor allerhande vluchtelingen of ongewenste individuen. De wanden waren ruw en oneffen, terwijl de bodem grote gaten vertoonde.

Het waren deze gaten, die Templar vooral nauwkeurig onderzocht. Enkele van die hopen waren volgelopen met rotsgruis of brokken steen, hetgeen de avonturier juist aanspoorde ze allemaal leeg te maken. Het duurde geruime tijd voor hij met zijn werk klaar was, maar toen hield hij ook een varkensleder koffer in zijn hand, dat het eigendom was van Zijne Hoogheid Prins Sari. Het had verscholen gelegen in een diepe put, die tot aan de rand was opgevuld met stukken rotssteen, zodat het voor het oog verborgen was gebleven. Slechts het lumineuze idee van John Templar was in staat geweest het terug te vinden.

Terwijl hij met zijn rug tegen de muur op de grond ging zitten, opende hij het koffertje en staarde een volle minuut in eerbiedige bewondering naar die grote schat van schoonheid, die zich aan zijn oog ten toon spreidde. Een enorme hoeveelheid platina, gouden en brillanten ringen, oorbellen, hangers, diademen en wat al niet meer vulde het kleine koffertje en een leek zou moeite hebben om te geloven, dat dit alles bij elkaar een waarde vertegenwoordigde van meer dan een miljoen dollar.

En toch was dit niets anders dan de zuivere waarheid. Er vloog een trek van voldoening en tevens gemakelijkheid over het smerige gezicht van de avonturier. Hij sloot het koffertje en zette het tegen de muur om zich vervolgens het lot van zijn jonge vriend aan te trekken.

— Charley, kom eens bij kennis, ouwe jongen, zei hij, terwijl hij de jongeman bij de schouders vatte en zachtjes door elkaar schud-

de. Hij tikte hem voorzichtig op de wangen, tilde de oogleden op en beurde hem dan overeind.

— Kom dan toch, Charley, je lijkt wel een jongejuffrouw. Kijk eens wat je grote broer gevonden heeft? Als je nu verstandig bent krijg je er ook wat van.

Langzaam keerden de levensgeesten van Charles terug. Hij sloeg de ogen op en staarde een ogenblik afwezig naar zijn vriend.

— Zijn ze... weg? vroeg hij met moeite.

— Ja, Charley, gelukkig wel, want als ze nog lang waren gebleven, was er helemaal niets meer van je over gebleven. Maar ze hebben de poet in hun haast vergeten.

De ogen van Charles gingen plotseling iets wijder open en er kwam een scherpere uitdrukking op zijn gezicht te liggen.

— Bedoel je, dat je...

— Ja, kerel, ik heb de juwelen van prins Sari gevonden. Ze zaten in een koffertje, dat verstopt was in een gat in de rotsbodem. Ik ben er van overtuigd, dat alles nog compleet is. Maar nu moeten we toch opschieten, want ik voel er veel voor om er achter te komen waar die twee druiven heengegaan zijn.

— Die vind je toch niet meer terug, was Charles van mening. En wat geeft dat eigenlijk ook? We hebben de juwelen en dat is het enige wat ons interesseert.

— Toch niet, Charley. Ik ben namelijk ontzettend benieuwd die bendeleider eens tussen de ogen te kijken. Ik heb er zo'n vaag vermoeden van dat ik hem ken.

— O ja? Wie denk je dat het is?

— Weet ik nog niet. Maar ik geloof wel, dat wij elkaar kennen. Hij was verstandig genoeg om de petroleumlamp omver te gooien zodat ik geen gelegenheid zou krijgen zijn gezicht te zien, maar we hebben elkaar heus niet voor de laatste maal gezien. Kom, ouwe jongen, steun maar op mij, dan kunnen wij tenminste deze verschrikkelijke grot verlaten.

Hij pakte het koffertje van de grond op, ondersteunde zijn vriend en dan liep het tweetal de weg terug in de richting van de uitgang.

Het viel dit keer ook niet mee, te meer, daar Charles nog niet geheel van zijn schok hersteld was en zwaar leunde op de arm van zijn vriend, die ook het zware koffertje te dragen had. Maar na ongeveer een kwartier voortgestrompeld te hebben, werd het iets lichter in de tunnel en even later voelden zij de frisse zeewind, die naar binnenwoei. De hemel met de miljoenen sterren tekende zich op de achtergrond af

als een indrukwekkend décor en voor de ingang bleven de beide mannen even staan om een ogenblik te genieten van de schone natuur en hun herwonnen vrijheid. Lang duurde dit echter niet, want juist toen zij hun weg wilden vervolgen werden zij getroffen door een zwaar voorwerp, dat met grote kracht op hun hoofden neerkwam en waardoor zij op slag het bewustzijn verloren. Templar liet zowel zijn vriend als het koffertje los. Zijn vriend zonk in minder dan geen tijd ter aarde en het koffertje werd opgevangen door de hand van de bendeleider, die tezamen met Collin had staan wachten tot de beide vrienden de grot uitkwamen.

Templar had nog tijd te over om zich te realiseren, wat er gebeurd was alvorens ook hij in zwijm viel. Hij verwenste zijn stommitieit om te denken, dat de kerels het hazenpad hadden gekozen om hun in de gelegenheid te stellen er met de juwelen van prins Sari vandoor te gaan. Hij had inderdaad beter op zijn qui vive moeten zijn en een dergelijke complicatie moeten voorzien. Maar het was nu te laat om eens gemaakte fouten te herstellen. Hij voelde hoe het bewustzijn langzaam afscheid van zijn lichaam nam. Het firmament met de millioenen sterren draaide als een mallemolen voor zijn ogen in het rond en het scheen hem toe alsof er op alle hemelhoeken een dozijn volle mannen stonden.

Toen wist hij niets beters te doen dan de ogen sluiten en te luisteren naar de zich snel verwijderende voetstappen van de boeven, die ditmaal werkelijk het hazenpad kozen.... maar met de juwelen.

Verder wist hij niets meer....

- o -

Stelt U prijs op een complete serie?

Voor enkele liefhebbers hebben wij nog een beperkt aantal oudere nummers à f 0.25 per stuk

Zendt een postwissel met een opgaaft van de door U gewenste nummers en wij zenden U het verlangde franco thuis!

HOOFDSTUK IV.

Waarin overduidelijk sprake is van overspel en inspecteur Delary een oude kennis ontmoet, die ook aan John Templar niet helemaal onbekend is.

De volgende ochtend zaten Ophelia en Maryse reeds om zeven uur in de nog stille foyer van het Splendid Hotel. Het behoeft zeer zeker niet gezegd te worden, dat de twee vrouwen zich dodelijk ongerust begonnen te maken over het lange uitblijven van de mannen. Of liever gezegd, zij hadden de hele nacht wakend en in grote ongerustheid doorgebracht.

De vorige avond hadden Templar en Charles om negen uur het hotel verlaten om naar de „MAJORCH” te gaan waar zij zich wilden oorkleden teneinde de gedaante aan te nemen van passagierende matrozen. Sedertdien hadden Ophelia en Maryse geen enkel teken van leven van de mannen meer ontvangen. Op hun kamer hadden zij het niet langer kunnen uithouden en daarom hadden zij zich naar beneden begeven om in de foyer te wachten op de komst van de mannen.

— Als ze er om negen uur nog niet zijn, ga ik naar de „MAJORCH” om James te waar- schuwen, zei Ophelia.

— Dat hadden we mijns inziens al veel eerder moeten doen, Ophelia, was Maryse van oordeel. Maar jij zat mij maar steeds gerust te stellen met het praatje, dat onze mannen in geen zeven sloten tegelijk lopen en dat ze er misschien een gezellige avond van maken. Maar na een gezellige avond kun je toch minstens wel om zeven uur in de morgen naar huis komen, vind je ook niet. Bovendien ben ik er van overtuigd dat ze het helemaal niet zo gezellig hebben gehad als jij mij wilt laten geloven. Ik voel dat er iets verkeerd is gegaan en mijn gevoel heeft me nog nimmer bedrogen. Ik stel voor om niet langer te wachten en naar James toe te gaan. We kunnen dan krijgsraad houden en we zullen genoodzaakt zijn hen te gaan zoeken.

— Waar wil je ze in hemelsnaam gaan zoeken? wilde Ophelia weten. In Londen zou zo iets al ondoenlijk zijn, maar in Marseille, waar we geen weg of steg kennen is het helemaal hopeloos. Je zoudt de politie in de arm kunnen nemen.

— Dat is wel het allerlaatste wat ik zou doen, antwoordde Maryse. Je weet zelf wel, dat de

mannen zoiets nooit goed zouden vinden. Wat voor een reden moeten zij opgeven wanneer zij in het één of andere dievenhol worden aange troffen, verkleed als een paar tremmers?

De beide vrouwen bleven enkele ogenblikken zwijgend voor zich uit zitten kijken. De toestand scheen werkelijk uiterst precair, al hoewel zij nog altijd goede hoop hadden dat de mannen zich er wel op een gunstige manier zouden weten uit te draaien.

En terwijl de beide vrouwen in de foyer zaten te wachten op de terugkeer van hun mannen, speelde zich op de eerste etage van het hotel een geheel andere scène af.

Sir Henry Munro werd ongeveer tegen half acht wakker door het zachte kloppen op de deur van zijn slaapkamer. Hij was onmiddellijk klaar wakker en in minder dan geen tijd had hij zijn slippers en kamerjas aangeschoten en was hij bij de deur, die hij snel opende.

Voor hem stond prinses Sajuda in heel haar pracht en schoonheid, gekleed in een dunne, gebloemde zomerjurk van zachte zijde, die haar goed figuur bijzonder scherp deed uitkomen.

— Sajuda, riep de Engelsman verbaasd uit, wat kom jij op dit uur doen.

De prinses gaf geen antwoord en liep langs hem heen naar binnen. Hij sloot onmiddellijk de deur achter haar en draaide de sleutel in het slot om.

— Is er iets aan de hand, Sajuda? vroeg hij nogmaals.

Hij pakte haar beet, sloeg zijn armen om haar heen en drukte zijn dorstige lippen op haar rode mond. Lange tijd stonden de jongemensen in deze gepassioneerde houding tegen elkaar totdat beiden naar adem snakten.

— O, Henry, zuchtte zij, ik houd het niet langer meer uit. Sari werkt op mijn zenuwen als nooit te voren. De hele nacht was hij bij me in de kamer om over het verlies van zijn juwelen te praten. Hij vindt het verschrikkelijk, en dat kan ik me natuurlijk voorstellen, maar hij zit de meest krankzinnige opmerkingen te maken over gebrek aan eerlijkheid bij de Fransen, over een corrupte politiemacht, die niet in staat is het goed van vreemdelingen te verdedigen en zo voort. Ik word er gek van, lieveling. O, konden we er maar samen tussen uit gaan, Henry. Ik zweer je dat ik het niet langer uthoud. Liever met jou in armoede leven, dan met die bruit in de grootste weelde die ik ooit gezien heb.

Henry begon onrustig op en neer te lopen en keek zo nu en dan eens naar de vrouw, die

reeds sedert anderhalf jaar zijn minnares was. Hij hunkerde naar hetzelfde als zij, doch er waren bepaalde factoren, die een dergelijke poging tot ontvluchten altijd in de weg hadden gestaan.

Prinses Sajuda was gewend in rijkdom en weelde op te groeien, prins Sari had deze gewoonte nog aangewakkerd en het zou de jonge, verwende vrouw zeer zeker moeilijk vallen om rond te komen met het inkomen van een particulier secretaris, ook al bezat deze een niet onaanzienlijk vermogen, dat van geslacht op geslacht over was gegaan.

Hij liep naar de schone Indische toe, vatte haar bij de ranke schouders en trok haar naar zich toe, terwijl opnieuw zijn armen rond haar leest werden geslagen.

— Luister eens een ogenblik naar me, lieveling, zei hij dan op zachte toon, je weet hoe zeer jouw wens de mijne is. Je weet hoe krankzinnig veel ik van je houd en hoe graag ik je buiten het bereik van je gemaal zou willen brengen. De kansen staan gunstig, maar we moeten geduld hebben. Nu de juwelen van je man gestolen zijn en er een politieel onderzoek gaande is, staan we in het middelpunt der publieke belangstelling. Het lijkt me daarom niet het geschikte ogenblik om er vandoor te gaan. Mocht jij er een andere mening op na houden zeg het dan maar.

Prinses Sajuda begon zachtjes te snikken terwijl ze haar hoofdje tegen zijn sterke schouder liet vallen en haar ogen verborg tegen de revers van zijn kamerjas.

— Niets liever dan op staande voet met jou te vluchten, Henry, snikte ze. Waarom pakken we niet onze koffers en gaan we er vandoor? De hele dag vertrekken er schepen en vliegtuigen en binnen enkele uren zouden we honderden mijlen ver kunnen zijn.

— Ik denk er dag en nacht aan en als ik maar even een kans zie, dan zal ik zeker niet nalaten hem te grijpen. Daarom raad ik je aan je ieder ogenblik van de dag gereed te houden. Onze kans kan komen op het meest onverwachte ogenblik en als we er dan niet op voorbereid zijn is het te laat en moeten we wie weet hoe lang wachten om een nieuwe mogelijkheid te scheppen.

— Goed, Henry, ik zal alles aan jou overlaten. Maar je moet begrijpen, dat ik het na deze zenuwslopende nacht niet langer verdragen kon. Ik moest met je spreken om mijn hart uit te storten. Vergeef me, Henry, dat ik naar je toegekomen ben.

— Ik behoef je dit helemaal niet te vergeven, liefste. Je bent bij mij altijd welkom, alleen moeten we oppassen dat niemand er iets van merkt. Want je weet even goed als ik, dat mensen van onze stand in een glazen kastje leven en dat de kranten van een mug een olifant maken. Ik geloof dat je man zowel jou als mij zou vermoorden indien hij er ook maar enigszins de lucht van kreeg, dat wij een verhouding onderhielden.

Ze keek hem onderzoekend aan en drong haar blikken diep in zijn ogen.

— Zou jij dan niet bereid zijn om voor mij te sterven, Henry?

Sir Henry Munro begon zachtjes te lachen terwijl hij het ranke lichaam iets steviger tegen zich aandrukte.

— Natuurlijk zou ik daartoe bereid zijn, Sajuda, maar wie zou er mee gebaat zijn? Hoe zou jij het vinden indien ik dood aan je voeten lag? Zou je dan gelukkig zijn?

— Zo bedoel ik het niet, Henry. Ik wilde alleen maar weten of jij bereid was te sterven indien mijn einde ook nabij was.

— Dat spreekt vanzelf. Zonder jou is mijn leven niets meer waard, lieveling. Wees daar van overtuigd. En geloof me als ik zeg, dat ik je nooit in de steek zal laten. Niets zal ons kunnen scheiden, liefste, niets behalve de dood.

Dit antwoord scheen haar tevreden te stellen en te kalmeren. Ze kustte hem vurig op de mond en draaide zich dan om, om naar eigen kamer terug te keren.

Sir Henry Munro knikte haar bemoedigend toe toen ze hem een laatste blik toewierp voordat ze door de deur verdween. Dan liep hij regelrecht naar de badkamer en draaide de kranen open.

- 0 -

Ongeveer anderhalf uur later landde een gloednieuwe Convair van de British Overseas Airways Company op het vliegveld van Marseille. Inspecteur Delary stond op het witte platform en rekte zijn hals ietwat uit toen de eerste passagiers de trap afdaalden naar beneden.

Enkele ogenblikken later schudde hij hartelijk de hand van zijn Britse collega, inspecteur Marlowe van Scotland Yard, die op zijn telegrafisch verzoek onmiddellijk naar Marseille was gevlogen teneinde getuige te zijn van de op handen zijnde arrestatie van de beruchte en veel gezochte John Templar, die zowel door

de politie-autoriteiten als door de landelijke en plaatselijke pers aangewezen werd als de hoofd-dader van de roofoverval op prins Sari en diens gemalin.

— Blij U weer eens te ontmoeten, Marlowe, zei de Fransman in vrij behoorlijk Engels. Dat is, als ik me niet vergis, negen jaar geleden, hè?

— Inderdaad, Delary, negen jaar, die omgevlogen zijn als een nachtschaduw. Hoe is het eigenlijk, is Templar in de stad?

— Ja, ik heb hem zelf ontmoet, al moet ik er onmiddellijk aan toevoegen, dat ik me de man heel anders had voorgesteld. Hij zag er uit als een burgerlijk ambtenaartje van een of ander distributiekantoor.

Inspecteur Marlowe begon zachtjes te lachen terwijl hij de kop van zijn pijp volstopte met grove mixture.

— Ja, ja, ik zie wel, dat jij John Templar nog nooit meegemaakt hebt, Delary. Je moest toch kunnen begrijpen, dat hij zich nooit in zijn ware gedaante vertoont. Hij was natuurlijk schitterend vermomd toen jij hem zag. Waar heb je hem eigenlijk ontmoet?

— Ik zat juist gistermorgen in de kamer van prins Sari en diens gemalin om enkele vragen te stellen met betrekking tot de roofoverval. Toen kwam hij binnen. Hij had zich laten aandienen onder de naam van Antoine Delorme, maar even later maakte hij zich bekend als John Templar. Ik dacht dat ik het aan de Wolga hoorde donderen, Marlowe. Ik verzeker je, dat het een rare gewaarwording is als je je plotseling tegenover één van de grootste misdadigers ter wereld geplaatst ziet.

— Ik ben het niet helemaal met je eens, Delary, wat betreft dat woord misdadiger. John Templar is geen misdadiger in de zin van het woord dat wij er aan geven. Zeker, ik geef toe, dat hij dingen pleegt te doen, die bij de wet officieel verboden zijn, doch ik heb hem eerlijk gezegd nooit kunnen betrappen op een moreel vergrijp. John Templar is iemand, die op zijn eigen wijze strijd tegen de ongerechtigheid in de wereld. Hij steelt van de rijken om het de armen te geven. Het is een algemeen bekend feit, dat hij met de opbrengst van zijn struikroverspartijen in Engeland verscheidene kinderziekenhuizen en sanatoria heeft laten bouwen, die regelmatig geldelijk door hem worden gesteund. Vele in nooddriftige toestand verkerende Londenaren, ontvangen op geregelde tijden een envelop met inhoud. Dit alles doet John Templar. En bovendien heeft hij de politie dikwijls geholpen bij het opsporen van

beruchte misdadigers en het uitroeien van gangsterbenden.

— Maar in het onderhavige geval heeft hij zich toch schuldig gemaakt aan de roofoverval op prins Sari, hield inspecteur Delary vol.

— Daar ben ik nog heus niet zo zeker van, collega, antwoordde Marlowe, terwijl de beide mannen door de contrôle gingen en in de wachtende politiewagen stapten, die buiten voor het gebouw geparkeerd stond.

— Vertel me maar liever eens wat John Templar de prins te vertellen had, vervolgde Marlowe, toen zijn Franse collega de wagen op gang had gebracht.

— Hij kwam binnen en vroeg prins Sari wat voor een beloning deze uit zou loven voor degene, die zijn juwelen terugbracht. Nu merkte ik al onmiddellijk dat de prins erg op de centen is. Hij wilde geen cent uitloven en gaf er de voorkeur aan de beloning te laten uitloven door de verzekeringsmaatschappij. Ik voor mij vind dat reeds een teken van uitgesproken gierigheid. Maar, goed, een ieder kan met zijn geld doen wat hij zelf verkiest. John Templar scheen mijn onuitgesproken oordeel te delen. Hij eiste tien procent van de waarde, te weten honderd duizend dollar, indien hij de prins de juwelen terugbezorgde. Weigerde de prins dit voorstel te accepteren, dan zou John Templar waarschijnlijk de juwelen voor zich behouden.

— Nou reken er dan maar op, dat hij het doet ook, meende Marlowe. Maar het staat nu wel voor mij vast, dat het niet Templar geweest is, die de juwelen gestolen heeft. Waarschijnlijk bevond hij zich toevalligerwijs in Marseille toen hij van de overval hoorde. Hij heeft toen het plan opgevat van zich te doen spreken en de juwelen terug te vinden. Neen, Delary, je kunt Templar beter onopgemerkt volgen om via hem de echte dieven te pakken te krijgen in plaats van hem te arresteren, hetgeen je toch wel niet gelukken zal. Scotland Yard maakt al een jaar of vijftien jacht op hem, de Sûreté eveneens, om nog maar niet eens te spreken van de Federale Politie van de Verenigde Staten. Geloof me op mijn woord, Delary, Templar is niet de man, die je zoeken moet. Maar ik ben er ook van overtuigd, dat het hem gelukken zal de juwelen van prins Sari terug te vinden. Daarom zeg ik je, adviseer prins Sari die gevraagde beloning van honderd duizend dollar uit te loven of anders ziet hij nooit meer één oorbelt van zijn collectie terug. Zo is de stand van zaken bij John Templar.

— Ken jij de man eigenlijk?

— Eh... ja en neen.

— Wat bedoel je daarmee?

— Ik heb hem verscheidene malen ontmoet.

— In zijn ware gedaante of vermomd?

— Eh... vermomd, antwoordde Marlowe.

Dit was onjuist, want inspecteur Marlowe kende John Templar in zijn ware gedaante en wist, dat John Templar niemand anders was dan de befaamde Londense society-figuur en philanthroop Sir Neville Carlisle. Doch een met de beruchte avonturier-inbreker getroffen gentleman-agreement, belette hem de man als zodanig bekend te maken en hem te arresteren zonder hem op heter daad te hebben betrapt.

— Dus je weet ook niet hoe hij er in werkelijkheid uitziet? vroeg Delary.

— Neen, nog niet. Maar dat ogenblik zal nog wel eens komen, collega.

De wagen van de inspecteur stopte voor het hoofdbureau van politie aan de Boulevard Paul Peytral en de beide mannen gingen naar binnen. Inspecteur Marlowe werd voorgesteld aan de hoofdcommissaris en diens naaste medewerkers, waarna men de Engelsman volledig op de hoogte stelde van de tot dusver bereikte resultaten inzake het onderzoek naar de juwelendiefstal. Deze resultaten waren dermate weinig in getal, dat ze in nog geen minuut waren verhaald. Inspecteur Marlowe nam afscheid van zijn Franse collega's en dreutelde het bureau uit, voorgevend, dat hij een uurtje alleen wilde zijn om zijn gedachten rustig de vrije loop te laten gaan.

Hij nam echter helemaal geen rust en rende van het ene hotel naar het andere, tot hij gevonden had wat hij zocht...

- o -

Het was ruim elf uur toen John Templar en Charles Houston het hotel binnenkwamen. Ze zagen er fris en goed gekleed uit en niets duidde op de hardhandige ontmoeting, welke zij in de afgelopen nacht gehad hadden.

Tegen een uur of negen waren zij uit hun zware verdoving ontwaakt en er was hun niets anders overgebleven dan naar de „MAJORCH” terug te keren teneinde zich te wassen en om te kleden. Op hun weg naar het motorjacht belden zij het hotel op, teneinde Ophelia en Maryse, die nog steeds in ongekende ongerustheid zaten te wachten, van hun toestand op de hoogte te stellen.

Het weerzien in hun appartement op de eerste etage van het Splendid Hotel was indrukwekkend. De twee vrouwen hadden de grootste

moeite om hun ontroering te onderdrukken en de beide mannen waren verheugd te zien, hoe hun vrouwen zich het lot van hun geliefden hadden aangetrokken.

— Er is nu toch geen vuitje meer aan de lucht, kinderen, zei Templar, toen allen gezeten waren en ieder een sigaret rookte.

— Neen, maar we hebben voldoende angsten uitgestaan de hele nacht, antwoordde Ophelia.

— Enfin, het leed is weer geleden, merkte Charles op.

John deed het relaas van hun ervaringen en de vrouwen zaten met open mond en open-gesperde ogen te luisteren.

— Dus vanavond denk je je slag te slaan? vroeg Ophelia.

— Ja, vanavond na elf uur. Ik zal zorgen dat wij met de „MAJORCH” voor de baai liggen, zódat wij de motorboot van Palitous kunnen volgen tot dat we voldoende ver uit de haven verwijderd zijn om handelend op te treden.

Er werd plotseling op de deur geklopt en Charles stond op om te zien wie toegang wenste tot het appartement van de vier musketiers.

Hoe groot was hun verbazing toen zij niemand anders dan inspecteur Marlowe in de deuropening zagen staan.

Templar begon hartelijk te lachen en kwam met uitgestoken hand op zijn oude vriend en rivaal toe.

— Wel, wel, mijn beste Marlowe, ik had iedereen hier verwacht behalve U.

— Och, wat zal ik U zeggen, Sir Neville, antwoordde de inspecteur. Ik was eigenlijk op zoek naar een zekere John Templar en zocht daartoe de registers na van alle grote hotels, totdat ik plotseling Uw naam en die van Uw vrienden tegenkwam. Ik dacht zo, ik moet Sir Neville toch even goedendag zeggen. Wij hebben elkaar al weer in enkele maanden niet gezien. Hebt U zich teruggetrokken uit de zaken, Sir Neville?

Templar zat geheimzinnig te lachen en keek vanonder zijn neergeslagen oogharen naar het kleine, onbeduidend uitzierende politiemannetje tegenover hem.

— Kom maar voor de dag met de waarheid, Marlowe, zei hij. Inspecteur Delary heeft je natuurlijk over laten komen omdat hij dacht dat John Templar zich meester had gemaakt van de juwelen van prins Sari, niet waar? En toen je wist, dat John Templar zich aan Delary had voorgesteld, hoefde jij alleen maar naar Sir Neville te zoeken. Welnu, mijn beste inspec-

teur, ik weet dat U er geen moment aan gedacht hebt, dat John Templar die juwelen gestolen zou hebben. Ik weet niet wie John Templar is, maar ik heb altijd een zwak voor hem gehad. En ik weet, dat hij deze overval niet heeft gepleegd.

— Dat weet ik ook, Sir Neville, antwoordde Marlowe tot Templar's voldoening. Maar ik ben ook niet naar Marseille gekomen om John Templar te ontmoeten, maar om een heel andere reden. Toevallig liet Delary mij weten, dat U hier verblijf hield en aangezien ik reeds geruime tijd doende was U te zoeken ben ik per eerste gelegenheid hierheen gekomen.

— Je kwam dus in werkelijkheid helemaal niet voor de juwelendiefstal?

— Neen, Sir Neville. Ik kwam voor iets, dat U ongetwijfeld veel meer zal interesseren. U moet namelijk weten, dat er sedert vier weken ongeveer, iemand Londen in opschudding brengt met de meest geraffineerde inbraken en overvallen. Deze persoon noemt zich... schrikt U niet.... JOHN TEMPLAR.

— Wat zeg je me daar? riep Templar uit, terwijl hij half uit zijn fauteuil overeind kwam.

— Een man, die zich John Templar noemt? Dat kan niet toegestaan worden. Ik heb U reeds gezegd, dat ik een zwak heb voor John Templar en wanneer hij niet in staat is zijn belangen te verdedigen, dan zal ik het voor hem doen.

— Dat had ik wel gedacht, Sir Neville, grijnsde inspecteur Marlowe. Het is een feit, dat deze John Templar de Tweede ons danig op onze zenuwen begint te werken. Zijn gewoonten en handelingen lijken inderdaad zeer veel op die van John Templar, hoewel er bepaalde aanwijzingen zijn, dat hij een ander is, dus een bedrieger.

— Juist, juist, peinsde Templar. We zullen dat varkentje wel even wassen, inspecteur. Zodra ik in Marseille uitgekeken ben kom ik naar Londen, om hand in hand met U samen te werken tegen deze zwendelaar, die zich van een andermans onbesproken naam bedient.

— Kunt U niet onmiddellijk vertrekken? vroeg Marlowe.

— Eh... neen, dat gaat niet, inspecteur. Ik ben als amateur-detective veel te veel geïnteresseerd in de afloop van het onderzoek naar de juwelendiefstal. Ik vermoed echter, dat ik morgen gereed zal zijn om naar Londen te komen.

— Kunnen we niet eens openlijk en eerlijk met elkaar praten, Sir Neville. Ik weet heel zeker, dat U zich ten doel hebt gesteld deze

diefstal op te helderen en ik weet ook, dat U hierin heel waarschijnlijk zult slagen. Kunnen wij daarom niet met de Franse politie samenwerken?

Templar glimlachte.

— Ik ben bereid samen te werken met U inspecteur, op onverschillig welk gebied, maar nooit zal ik het in mijn hoofd halen, om samen te gaan werken met een uitgesproken domoor als die inspecteur Delary. Luister eens, inspecteur, ik zal U vertellen wat ik weet en niet wat ik vermoed. Vanavond zal de bendeleider, die aansprakelijk gesteld kan worden voor de roofoverval op prins Sari, in gezelschap van nog twee personen proberen Marseille via de zeezijde te verlaten. Ik heb mijn motorjacht in de haven liggen en ik ben van plan hen in open zee aan te vallen, hen de juwelen, die zij ongetwijfeld bij zich hebben, af te nemen en deze aan prins Sari terug te geven mits deze bereid is mij honderd duizend dollar beloning te geven. Natuurlijk zal ik dit niet doen in mijn hoedanigheid van Sir Neville Carlisle, maar dat is trouwens ook van ondergeschikt belang. Ik wil er voor zorgen, dat de drie opvarenden van het motorjacht aan de politie worden uitgeleverd, voordat zij buiten de territoriale wateren zullen zijn verdwenen. Begrijpt U mijn bedoelingen, inspecteur?

Inspecteur Marlowe zat instemmend te knikbollen en zoog in gedachten aan zijn versleten pijp.

— Ja, ja, antwoordde hij, ik zie waar U heen wilt. Maar stelt U nu eens voor, dat prins Sari geen beloning uitlooft. Wat doet U dan?

— Dan, inspecteur, doe ik iets wat ik U niet behoef te vertellen.

Inspecteur Marlowe keek even beduusd naar de avonturier.

— Een strafbaar feit dus.

— Weet ik niet. Ik kan de juwelen per ongeluk over boord laten vallen, zodat ze door de bodem van de Middellandse Zee worden opgeslokt.

Marlowe begreep wat de avonturier bedoelde en deed wijselijk alsof hij er verder geen belang bij had.

— Maar in ieder geval zou ik er prijs op stellen om bij het op te voeren toneelstuk aanwezig te zijn. Hebt U er bezwaar tegen dat ik U vergezel wanneer U vanavond de haven verlaat?

— Geenszins, inspecteur. Integendeel, ik zal het zeer op prijs stellen indien U ons zoudt willen vergezellen. U zoudt eventueel als

schietschijf dienst kunnen doen want zelfs op het water is het over een afstand van enkele zeemijlen te ruiken, dat U het grootste gedeelte van Uw leven binnen de bedompte muren van Scotland Yard hebt doorgebracht.

Alle aanwezigen lachten en de gespannen stemming nam een einde. Er werden allerlei aardigheidjes getapt totdat inspecteur Marlowe de draad van het oorspronkelijke gesprek weer opvatte.

— En nu wilde ik toch wel graag enkele bijzonderheden weten met betrekking tot de vanavond te ondernemen actie, Sir Neville. Hoe laat vertrekken wij en van waar?

— Onze motorboot ligt aan steiger 6 aan de Quai de la Rive Neuve, dat is dus hier vlak bij. We moeten zorgen om tien uur te zijn opgestoomd tot de kleine baai voor de Promenade de la Corniche, die de Anse de la Fausse Monnaie heet. Vandaar zal om elf uur een motorboot vertrekken, welke bestuurd zal worden door een Griekse aartsmokkelaar, een zekere Palitous, die op zich heeft genomen de drie voortvluchtigen buiten de grenzen van Frankrijk te brengen.

— Denkt U, Sir Neville, dat Uw jacht snel genoeg zal varen om de achtervolging in te zetten? vroeg Marlowe.

Templar begon hartelijk te lachen en gaf zijn vrienden een knipogje.

— Reken maar, inspecteur. Er is in de hele haven van Marseille geen enkel vaartuig te vinden, dat sneller vaart dan het onze.

— En hoe denkt U te handelen?

— Dat weet ik nog niet precies. Het zal een hele hoop van de omstandigheden afhangen hoe we moeten optreden. In ieder geval zullen wij niet veel moeite hebben om langsij te komen en dan zullen wij met behulp van onze wapens de opvarenden onder bedwang moeten houden.

— Hebt U een wapen bij U? vroeg Marlowe.

— Eén? riep Templar verbaasd uit. Maar inspecteur, het wemelt aan boord van de „MAJORCH” van geweren en revolvers. Vergeet niet, dat wij een kruistocht hebben gemaakt van ruim drie maanden en dat wij in Tanganyika op de jacht op groot wild zijn geweest. Neen, dat komt allemaal best in orde. Zorgt U er maar voor zelf buiten schot te blijven. Wij zullen de vuile was wel doen.

— Maar U neemt toch zeker de dames niet mee, Sir Neville?

— Neen? Nou probeer die maar thuis te laten. Dat lukt je toch niet, Marlowe. Ik weet precies wat voor vlees ik in de kuip heb. En

bovendien eten zij ook mee van de honderd duizend dollar, die ik ga verdienen. Het is dus niet meer dan billijk, dat zij een klein handje meehelpen waar dit nodig mocht blijken te zijn.

— Goed, zullen wij dan zeggen, dat ik U vanavond tegen een uur of negen bij steiger 9 ontmoet?

— Uitstekend, inspecteur. Tot vanavond dan. En neem vooral Uw zuidwester mee, want het kon wel eens gaan stormen.

HOOFDSTUK V.

Waarin men niet erg opziet tegen de capaciteiten van een eenvoudige inspecteur van politie en er nog laat in de avond gezwommen wordt.

— Inspecteur Delary, begon Zijne Hoogheid Prins Sari, ik heb U hier ontboden om U te laten weten, dat ik bereid ben een beloning uit te loven van honderd duizend dollar aan diegene, die in staat is mij de gestolen juwelen terug te bezorgen of een aanwijzing te geven, welke leiden kan tot terugbrenging derzelve.

Inspecteur Delary maakte een beleefde buiging ten teken dat hij het begrepen had.

— Deze beslissing, die — naar ik U eerlijk zeggen kan — niet van harte gaat, is het gevolg van een onderhoud, dat ik vanmiddag gehad heb met een vertegenwoordiger van mijn Londense Verzekeringsmaatschappij, die zich per vliegtuig hierheen heeft begeven en op het ogenblik naar het Hoofdbureau van Politie is om een onderhoud te hebben met de hoofdcommissaris. Zoals gezegd betaald ik dus honderd duizend dollar aan de man of de vrouw, die mijn juwelen compleet en in ongeschonden staat terugbrengt. Of dat nu een inbreker of een inspecteur van politie is, laat me volkomen koud. Ik gun ze U evenmin als die vervloekte John Templar, die honderd duizend dollar wil verdienen door juwelen terug te geven, die hij eerst van me gestolen heeft.

— Hoogheid, begon inspecteur Delary nadat prins Sari even ophield om adem te halen. Ik ben U zeer erkentelijk voor deze geste. Bovendien kan ik U nog het verheugende bericht doen, dat mijn Britse collega, inspecteur Marlowe, die een speciale ervaring heeft met John Templar, hedenmorgen in Marseille is aangekomen om ons zijn hulp te verlenen. Ik ben er van overtuigd, dat het nu niet lang meer zal duren voordat wij de daders te pakken hebben.

— Ik help het U wensen, inspecteur. Ik voor mij heb niet bijster veel hoop op het welslagen van de Franse politie. Marseille is naar mijn mening een waar Chicago en er zullen heel andere personen de leiding moeten nemen, wil een welgesteld buitenlander voortaan niet terugschrikken om de poorten van deze stad binnen te gaan. Het bleef even stil in de kamer en dan ging hij voort:

Wie is die inspecteur Marlowe?

— Een zeer kundig ambtenaar van Scotland Yard, Hoogheid, antwoordde Delary. Hij is reeds een jaar of vijftien in strijd gewikkeld met John Templar en....

— ...en er nog nooit in geslaagd hem te pakken te krijgen, lachte de prins sarcastisch. Bah, en dat noemt U een zeer kundig ambtenaar van Scotland Yard? Een prul noem ik hem, een grote nietsnut, die de belastingcenten van het Engelse volk opsoupeert zonder er iets voor te doen. Gaat U maar heen, inspecteur.

Inspecteur Delary maakte een diepe buiging en verdween met een zucht van verlichting de deur van het appartement achter zich dichttrekkend.

— Wat een ouwe, lelijke zuurpruim, zei hij enkele ogenblikken later tegen inspecteur Marlowe, die buiten in de wagen op hem had zitten wachten. Wat een onmogelijk stuk misdraam.

Inspecteur Marlowe begon hartelijk te lachen, hoewel dit iets was, wat hem niet dikwijls overkwam.

— Nou, nou, zei hij, je schijnt danig de pest aan hem te hebben.

— Reken maar, en jij zou hetzelfde gevoel hebben als je gehoord had wat hij over jou vertelde.

— Over mij? vroeg Marlowe niet begrijpend. Kent hij mij dan?

— Ik vertelde hem, dat jij hierheen was om ons te helpen John Templar te arresteren. Ik legde er de nadruk op, dat je een zeer kundig ambtenaar van Scotland Yard die reeds vijftien jaar in strijd gewikkeld was met John Templar. Toen noemde hij je een prul en een nietsnut, die de belastingcenten van de Engelse bevolking opsoupeert zonder er iets voor te doen.

Inspecteur Marlowe werd stil van deze opmerking. Hij staarde in gedachten voor zich uit en keek naar het drukke verkeer om hen heen.

— Kom, kom, Marlowe, suste Delary, trek het je niet aan. Ze hebben tegen mij wel eens ergere dingen gezegd hoor. Politie-man is nu eenmaal een ondankbaar baantje, en als ik niet

reeds op gevorderde leeftijd was en maling had aan mijn pensioen, dan nam ik vandaag nog ontslag en ging ik met kranten venten.

- o -

Om tien uur precies werden de touwen van de „MAJORCH” losgegooid en koerste het hage witte motorjacht naar het midden van de Vieux Port, de Oude Haven, die als een langwerpige rechthoek in land stak.

John Templar stond op de brug en hield het eikenhouten stuurwiel tussen zijn geoefende handen. Naast hem stonden inspecteur Marlowe en Charles Houston, terwijl de beide dames in de salon naar de radio zaten te luisteren. James, de getrouwe bediende van de vrienden, bevond zich op dat ogenblik in de machinekamer, waar hij de bemanning enkele instructies gaf en toekeek op hun werk.

Hij kende de motoren, die hij met zijn eigen handen gebouwd had, beter dan wie dan ook en verzorgde ze persoonlijk alsof het zijn eigen kinderen waren.

Het was een betrekkelijk heldere avond. Miljoenen sterren fonkelden aan de donkere hemel en boven de horizon stond een grote, gele maan, die lachend toekeek naar dat onmogelijke gewriemel en gekrioel daar beneden op aarde.

Na enige tijd tufte het jacht de haven uit, maakte enkele bochten naar links en naar rechts teneinde om de uitstekende landtong waarop het Champ de Manoeuvre gelegen was, heen te varen en boog dan plotseling scherp naar links.

De „MAJORCH” bleef dicht onder de kust, voer statig om de laatste uitstekende landtong, de Malmousque, heen en volgde dan op een afstand van enkele honderden meters de Promenade de la Corniche, de brede, helder verlichte boulevard, die langs de kust liep.

Templar draaide het stuurrad naar rechts en het vaartuig draaide in een cirkel terug. Dan nam hij de spreekbuis en gaf aan de machinekamer bevel de motoren stil te zetten.

— Zijn we er? vroeg Charles, die ingespannen naar de kust keek.

Templar knikte en nam een zware zeekijker, die hij voor zijn ogen plaatste.

— Kijk, daar, vlak naast die landtong, de Malmousque, zie je een donkere inham, dat is de baai, de Anse de la Fausse Monnaie. En door

mijn kijker zie ik een klein motorjacht liggen, dat nog niet half zo groot is als het onze.

Charles en inspecteur Marlowe, die om beurten de kijker van Templar overnamen, zagen het eveneens.

Het wachten duurde lang. Het was ruim kwart over elf toen er beweging scheen te komen in het kleine jacht, dat in de baai aan een steiger gemeerd lag en dat bestemd was om de drie voortvluchtige personen naar elders te voeren.

Het voer langzaam de baai uit, sloeg dan rechts af en zette koers naar het vrije sop. Templar had al onmiddellijk gezien dat de snelheid van het jachtje nog niet half zo groot was als die welke de „MAJORCH” ontwikkelen kon en hij maakte de inspecteur hierop opmerkzaam.

— Denkt U dat ze wapens aan boord hebben? vroeg de politiemann.

— Vanzelfsprekend, luidde het antwoord. Je gaat zo'n tocht niet ondernemen zonder wapens bij je.

Templar nam de spreekbuis weer en gaf bevel halve kracht vooruit te stomen. Tevens gelastte hij James naar de commandobrug te komen en de wapens mee te brengen.

Ongeveer een half uur later passeerden de beide jachten het Château d'If op een afstand van ongeveer vijftig meter. Toen achtte Templar het ogenblik gekomen om handelend op te treden.

— Volle kracht vooruit, beval hij door de spreekbuis.

En onmiddellijk daarop begonnen de zware motoren op topcapaciteit te draaien. Snel doorkliefde het slanke jacht de flauwe golven van de Middellandse Zee en in nog geen vijf minuten was het kleine vaartuig tot op een twintig meter genaderd.

De „MAJORCH” voer het voorbij en toen vroeg Templar Charles het stuur over te willen nemen.

De avonturier nam de scheepsroeper, opende het venster aan de zijkant en schreeuwde:

— Wij geven U bevel tot stoppen... wij komen langszij en wensen aan boord te komen..

Maar de Griek Palitous, die lont begon te ruiken, scheen er niet aan te denken gehoor te geven aan dit bevel. Hij zwiepte de afstandse motoren van zijn bootje tot het uiterste op en haalde er uit wat er in zat.

Nogmaals herhaalde Templar zijn bevel en voegde er aan toe:

— Indien U niet aan ons bevel voldoet, wordt er geschoten.

Hij trok het raam dicht en nam het stuurrad weer van zijn vriend over.

— James, zei hij, grijp de lichte mitrailleur en geef een twintigtal schoten voor de boeg.

De reus vertrok zijn gezicht tot een brede grijns. Met langzame, lenige passen liep hij door de commandohut heen, greep met zijn enorme hand het repeteergeweer en stak dit door één der geopende vensters.

Onmiddellijk daarop daverde de lucht van het gegeven salvo, dat nog lang nadreunde in de stilte van de avond.

— Op de boeg, James, beval Templar.

En weer spoorde de mitrailleur vuur, ditmaal op de boeg. De tientallen kogels sloegen in de houten wand van het vaartuig en het scheen dat het bootje hevig slingerde.

— Dan maar op de mast, James.

En weer gehoorzaamde de reus.

Ditmaal scheen het de Griek te gortig te worden. Hij zette de motoren van zijn jachtje af en even later voer de „MAJORCH” langs zij.

— Nu moeten we op onze hoede zijn, luiden, sprak Templar, die van de grond twee zware revolvers opraapte en Charles en inspecteur Marlowe te kennen gaf zijn voorbeeld te volgen.

— Ik zag alleen maar de Griek achter het stuur staan. De overige drie mensen zitten waarschijnlijk in de hut te wachten tot wij komen om ons overhoop te schieten. We klimmen voorzichtig bij hun aan boord. Vooruit. Templar ging voorop, gevolgd door inspecteur Marlowe en Charles, terwijl James, nog steeds de mitrailleur tussen zijn handen, de stoet sloot.

Toen alle vier de mannen aan boord van het kleine motorvaartuig waren geklommen, beval Templar de reus aan dek te blijven staan om de Griek onder schot te houden en eventuele complicaties met behulp van zijn mitrailleur in de kiem te smoren.

Daarop begaven de overige drie mannen zich naar de vierkante hut, die door een smal deurtje betreden kon worden.

Templar gaf echter door een enkele beweging te kennen, dat het niet raadzaam was door de deur naar binnen te gaan.

De drie mannen stelden zich aan weerszijden van de deur op, James kreeg een teken om enkele schoten op het slot te lossen en nadat dit

gebeurd was, trok Templar de deur met een ruk open en beval hij:

— Iedereen komt onmiddellijk naar buiten of er wordt met handgranaten gegooid.

Er kwam echter geen antwoord, en ter waarschuwing loste hij enkele schoten met zijn revolver in de lucht.

Doch ook dit scheen niets te helpen.

— James, gooi een paar brandbommen de hut in.

Geen van de mannen beschikten over dit soms zeer nuttige wapen, doch Templar beoogde slechts respect in te boezemen bij hen, die zich in de hut verschanst hadden. En deze laatste troef was niet zonder resultaat uitgespeeld.

Plotseling snierpte een gil door de nacht en even later stormde een vrouw naar buiten. Templar greep in het voorbijgaan haar hand en trok haar naar zich toe, zodat zij voor de deuropening weg was.

— Neen, maar prinses Sajuda, zei hij. Ik durf er honderd duizend dollar onder verdedden, dat Sir Henry Munro nog binnen is. Niet?

Ze gaf geen antwoord en begon zachtjes te huilen.

— Sir Henry, kom naar buiten, of deze vrouw zal voor U moeten boeten. Ik gelast U tevens de juwelen van prins Sari mee te nemen.

Het lichaam van prinses Sajuda kreeg een hevige schok.

— De juwelen van... van Sari? riep ze schor uit.

— Ja, Hoogheid, antwoordde Templar. Sir Henry was de man, die Uw echtgenoot liet be-roven teneinde zich een aardig kapitaaltje te vormen waarmede hij voor zichzelf en U een nieuw bestaan wilde scheppen. Maar hij rekende buiten de waard... die waard was ik...

— Henry, kom naar buiten, riep de vrouw met kalme stem. En jij ook, Peter. Ik gelast het jullie.

Even later traden twee mannen buiten de hut. Een van hen was Sir Henry Munro, particulier-secretaris van Zijne Hoogheid Prins Sari, en de andere was Peter, de Engelse chauffeur van de vorst. Henry hield het varkensleder koffer-tje in zijn rechter hand.

Toen inspecteur Marlowe dit koffertje wilde grijpen, was Templar hem even voor. Oho, inspecteur, dat is niet volgens afspraak...

— Ik vergat U te vertellen, dat prins Sari inmiddels een beloning van honderd duizend dollar heeft uitgelooft. U behoeft de juwelen

dus niet... eh... per ongeluk over boord te laten vallen.

Templar grijnsde bij deze bedekte insinuatie en gaf het koffertje aan James, die inmiddels naderbij was gekomen, Palitous voor zich uitdrijvend.

— Ja, Sir Henry, vervolgde Templar, ik vermoedde gisteravond reeds, dat U de dief was. Ik ontmoette U — zij het ietwat hardhandig — toen in de grot, waar we slaags raakten, weet U wel. Ik was bij die gelegenheid gekleed als matroos. Ik herkende U aan Uw stem. En daar ik wel vermoedde, dat prinses Sajuda een bepaalde genegenheid voor U koesterde, doch dat U van Uw inkomen niet in staat was haar materiële geneugten te bevredigen, had ik van Uw kant het motief voor de daad. Wilt U misschien meteen even bekennen?

— Ja, sprak Sir Henry Munro met schorre stem. Ik heb ze laten stelen.

— En Collin was zeker de leider van de bende, die U hiervoor engageerde?

— Ja, Collin heet hij.

— Het spijt me voor jou, Palitous, wendde Templar zich tot de Griek, maar je zult dit keer geen honorarium kunnen declareren. Die twee honderd duizend francs loop je mis. Maar ter vergoeding kan ik je wel een paar jaartjes Baumettes (de strafgevangenis van Marseille) voorspellen.

Palitous maakte een bijzondere diepe buiging voor Templar, alsof hij zeer vereerd was met deze recompensatie, en dan, terwijl hij zich weer oprichtte, nam hij een geweldige sprong, sloeg zijn beide benen tegelijk over de reling en nam een duik in het water van de Middellandse Zee.

Zwemmen is altijd een bijzondere eigenschap geweest van de Grieken en toen iedereen zich nieuwsgierig over de verschansing heenboog om het spoor van Palitous terug te vinden bleek reeds onmiddellijk, dat de man niet eerder dan honderd meter verder boven water zou komen.

— Ja, die zijn we kwijt, zei Templar, maar de belangrijkste hebben we....

Zijn woorden werden ruw afgebroken door een salvo uit de mitrailleur van James.

— Hij is er vandoor, riep de reus.

En inderdaad. Terwijl iedereen was afgeleid door het plotselinge verdwijnen van de Griek, had Sir Henry Munro gebruik gemaakt van deze korte verwarring om naar de railing te sluipen en Palitous' voorbeeld te volgen. Hij had

het vaartuig echter aan de andere kant verlaten.

Templar greep wild de mitrailleur uit James' handen en begon het magazijn leeg te schieten op de kabbelende waterspiegel. Doch niets wees er op, dat de talrijke kogels doel troffen.

— Ik veronderstel, merkte inspecteur Marlowe op, dat Sir Henry onder de boot door is gezwommen en naar de haven terugkeert. Waarschijnlijk zal hij zich onderweg bij de Griek voegen.

Dan begaf Templar zich aan boord van de „MAJORCH" en rende naar de radiohut, waar hij het apparaat in werking stelde. James, Charles en Marlowe brachten prinses Sajuda en Peter over en stonden even later belangstellend toe te kijken hoe Templar verbinding zocht met de havenpolitie van Marseille.

Toen de verbinding tot stand was gekomen gaf hij een kort, doch duidelijk verslag van hetgeen gebeurd was. Hij lichtte de autoriteiten in over de ontvluchting van Sir Henry Munro en de Griek Palitous en drong er op aan, dat alle leden van de havenpolitie zouden uitkijken naar deze beide mannen, die ongetwijfeld binnen een uur aan land zouden proberen te komen.

— Zo, we hebben nog een kleine kans, dat ze gegrepen worden, zei Templar. James, ga jij terug naar de boot van die Griek en volg ons. We kunnen dat ding niet hier laten ronddobberen.

Zelf nam hij weer plaats achter het stuurrad, terwijl de twee arrestanten in de salon gebracht werden, waar ze onder bewaking van inspecteur Marlowe achter bleven.

Charles keerde naar de brug terug en stak een sigaret op.

— Had jij hem dus gisteravond al in de gaten, John? vroeg de jongeman.

Templar knikte, terwijl hij het voorbeeld van zijn vriend volgde en eveneens een sigaret opstak.

— Zo is het, Charley. Ik wist, dat ik die stem meer gehoord had. En toen ik even scherp nadacht herinnerde ik mij, dat het de stem van Sir Henry was, die ik 's middags in de kamer van prins Sari ontmoet had.

— Wat zou er met prinses Sajuda gebeuren?

— Die gaat vrij uit, althans tegenover de autoriteiten. Ik neem grif aan, dat zij volkomen onkundig was van het feit, dat haar minnaar de juwelen van haar echtgenoot had gestolen. Hij was ook wel zo wijs geweest het haar niet

te vertellen. Maar wat haar man betreft, Charley, jongen, ik heb er zo'n bang vermoeden van, dat prinses Sajuda bij haar thuiskomst kennis gaat maken met wat men een Spaans rietje pleegt te noemen. Die Indische volbloeden zijn over het algemeen niet zo erg zoetsappig wanneer ze er achter komen, dat hun vrouwen hun bedriegen en een verhouding met een andere man onderhouden. Ze zal er wel flink van langs krijgen.

— Denk je dan dat ze naar hem teruggaat?

— Waarom niet. De kans om bij haar geliefde te blijven is voorlopig verkeken. Sir Henry Munro draait toch zeker voor een jaar of drie de bak in, dacht je ook niet? En prinses Sajuda ziet er te levenslustig uit om daar op te wachten.

- 0 -

De volgende dag brachten inspecteur Marlowe en inspecteur Delary een bezoek aan Zijne Hoogheid Prins Sari, die in een zwijgzame stemming verkeerde en diep weggedoken zat in een lederen fauteuil.

— Het is mij een waar genoegen, Hoogheid, begon inspecteur Delary, U hierbij Uw juwelen te overhandigen.

— Leg ze maar op dat tafeltje neer, inspecteur Delary. Er ligt een chèque op voor een bedrag van honderd duizend dollar uit te betalen aan toonder. Ik heb geen zin om over het gebeurde te praten.

— Mag ik vragen waar Uw gemalin is? ging Delary voort.

— Mijn echtgenote bevindt zich in haar kamer. Ik hoop, dat U geen enkele uitlating zult doen tegenover de pers met betrekking tot haar gedrag.

— Ik krijg de indruk, Hoogheid, dat U volkomen verkeerd bent ingelicht omtrent het gedrag van Uw vrouw.

— Neen, ik weet alles. Hoofdcommissaris Plurez is het me gisteravond persoonlijk komen vertellen. Zij werd aangetroffen in gezelschap van Sir Henry, de smerige dief, die ik altijd mijn vertrouwen heb geschonken, en Peter, mijn chauffeur, en ze hadden het plan te vluchten. Mijn vrouw heeft mij met mijn onderschikten bedrogen.

— Ik ben zo vrij op te merken, Hoogheid, dat deze interpretatie van het geval volkomen onjuist is en ik ben er van overtuigd, dat hoofdcommissaris Plurez dit ook niet zo gezegd heeft.

Hoogstens heeft hij het kunnen insinueren. Maar ik weet de juiste toedracht.

— Wat zegt U? Wilt U beweren, dat mijn vrouw niet met die schelm gevlucht is?

— Precies, dat wil ik zeggen, Hoogheid. Sir Henry Munro was reeds lang op Uw vrouw verliefd. Zij toonde evenwel geen enkele blijk van sympathie voor hem en dat maakte hem radeloos. Hij heeft toen samengespannen met Peter om haar te ontvoeren en haar te dwingen bij hem te blijven. Zo is het gegaan. En omdat men nu eenmaal geld nodig heeft om te leven, heeft hij en passant even Uw juwelen laten stelen.

— Dus mijn vrouw is geen...

— Neen, Hoogheid, dat is zij stellig niet. Ik ben er van overtuigd, dat zij mijn woorden zal kunnen staven. Welke verklaring geeft zij overigens zelf?

— Precies dezelfde als U, inspecteur Delary, antwoordde prins Sari. Maar ik geloofde haar niet omdat hoofdcommissaris Plurez iets anders probeerde te insinueren. Waar is Sir Henry Munro eigenlijk op dit ogenblik?

Het levenloze lichaam van Sir Henry Munro spoelde vanmorgen vroeg aan bij één van de steigers van de Société Maritime Générale. Hij was gestorven aan uitputting.

— Dan heeft hij zijn gerechte straf ondergaan, nietwaar, inspecteur?

— Neen, dat is niet juist. Hij had zich moeten verantwoorden voor een gerechtshof, dat haar oordeel over hem zou hebben uitgesproken. Hij had hoogstens vier jaar gekregen en verdiende zeker niet de doodstraf.

— In mijn ogen verdiende hij die wel. Neem die chèque, inspecteur en laat deze U tezamen met mijn dank vergezellen.

Even later reden de beide inspecteurs weg.

— En, Marlowe, die heb je gauw verdiend, hè? merkte Delary enigszins hatelijk op.

— Marlowe lachte een beetje bitter omdat hij wist, dat hij de chèque binnen enkele ogenblikken zou overhandigen aan John Templar, aan wie het toch eigenlijk te danken was geweest, dat de juwelen teruggevonden werden. Het was ook op voorstel van Templar, dat men prins Sari in het belang van diens echtgenote niet zou inlichten over de ware toedracht van zaken met betrekking tot het gedrag van prinses Sajuda. Vandaar, dat men de vorst een aan-

nemelijk verdichtsel'tje op de mouw had gespeld. En het bleek zo waar nog te blijven zitten ook.

- o -

— Ik dank U voor de moeite, inspecteur Marlowe, zei Templar toen deze de chèque van de politieman in ontvangst nam. Ik zal het goed met U maken. Zodra we in Londen zijn betaal ik U tien procent van het bedrag dat op deze

chèque staat aangegeven. Dat zijn dus duizend pond. Gaat U hiermede accoord?

— Mmmaar.... mmmmaar, Sir....

— Juist, daar ga je dus mee accoord. Maar vertel er in godsnaam niets over aan hoofdinspecteur Slowgate, want dan kon het je wel eens in je pensioen gaan schelen. Je moet maar denken, laat de rechter hand nooit weten wat de linker uitspookt, niet waar? En nu blijft U lekker bij ons aan boord en varen we gezamenlijk naar Engeland terug. Dat zal voor U meteen een prettige vakantie zijn, die U heus wel verdiend hebt na deze zenuwslopende jacht.

EINDE

Over 14 dagen verschijnt: no. 42

TEMPLAR CONTRA „TEMPLAR”

Er zijn nog slechts enkele exemplaren bij de verkopers
in voorraad van het tweede nummer van

Gentlemen

MAGAZINE

een nieuw attractief

MAANDBLAD VOOR MANNEN

40 pagina's interessante artikelen en spannende verhalen

8 pagina's met kleuren-foto's en zwart-wit

*

Het eerste nummer van deze uitgave is praktisch geheel uitverkocht. Zorg er dus tijdig voor een exemplaar te bemachtigen, of geeft U dadelijk op als abonné.

*

Voor Nederland **45 ct.** - frs **8** voor België

*

Verkrijgbaar bij alle kiosken en tijdschriftverkopers